

หนึ่ง

เดือนสาม ณ เมืองเซิ้งจิง ฝนตกลงมาโปรยปราย พิรุณซัดสาด
ต่อเนื่องมาเป็นเวลาครึ่งเดือนแล้วก็ยังไม่มีทีท่าว่าจะหยุดลง

สาวใช้จินหลี่สะดุ้งตื่นจากการนอนกลางวัน นางกวาดตามองไปรอบห้อง ก่อนจะพบว่าคุณหนูสี่หายตัวไปเสียแล้ว อาการง่วงงุนจึงพลันปลาสนาการไปสิ้น!

เมื่อครู่คุณหนูสี่ยังนอนอยู่บนเตียงหลังอัน¹ ทางหน้าต่างทึดใต้อยู่เลยนี่นา โฉนแค่พริบตาเดียวก็หายไปแล้ว จินหลี่ผุดลุกขึ้นอย่างตระหนก จากนั้นก็คว่ำร่มแล้วเดินออกไปนอกห้อง ตั้งท่าจะตามตัวจินฉือกับจินเก้อให้ช่วยกันออกตามหา จังหวะที่นางก้าวเท้าพ้นประตูก็เห็นเด็กหญิงวัยหกขวบนั่งอยู่ตรงระเบียงกระเบื้อง

เด็กหญิงคนนั้นสวมเสื้อตัวนหุ² ผ้าไหมสีเขียวใบตอง ท่อนล่างเป็น

---

¹ เตียงนอนของชาวจินโบราณ ใช้สำหรับพักผ่อนชั่วคราว

² เสื้อของสตรีจีนแบบตัวสั้น แขนยาว สวมด้วยวิธีนำสาบเสื้อไขว้ทับกัน หรือเป็นลักษณะผ่าหน้ากลัดกระดุม

กระโปรงสีชมพูอ่อนลายผีเสื้อเขยผกา รูปร่างออรชร ซีกหน้าด้านข้างงดงาม
อ่อนช้อย ขนตาอนยาว ริมฝีปากสีชมพูสด นางดูงดงามราวกับกระเบื้อง
เคลือบก็มีปาน ผممวยเป็นก้อนกลมพ่นด้วยไหมสีแดง ปลายไหมห้อย
กระดิ่งกลวงที่เกิดเสียงกรังกรึงยามก้าวเดิน

ดวงตาของนางเป็นประกายระยิบระยับราวกับแสงอาทิตย์ขับไล่
เมฆหมอกทะมึนที่สาตสะทอนลงบนผิวทะเลสาบกระจ่างใสจนเกิดเป็น
ประกายระยิบระยับแวววาว

จินหลวี่พुरुลมหายใจยาวออกมา พอเห็นว่าคุณหนูปลอดภัยดีน้ำเสียง
ของนางก็คลายกังวลลง “คุณหนูออกมาได้อย่างไรเจ้าคะ ข้างนอกฝนยังตกอยู่
ระวังจะเป็นหวัดเอาได้”

เว่ยหลวี่ไม่เอ่ยคำใด มองนางโดยไม่พูดไม่จาอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็
หันหน้ากลับไปเงียบๆ นางเอาแต่จ้องม่านฝนด้านนอกหลังคา ไม่ว่าจินหลวี่
จะพูดคำใดด้วยก็ไม่มีปฏิกิริยาแม้แต่น้อย

จินหลวี่รู้สึกอึดอัดใจไม่น้อย ตั้งแต่ที่คุณหนูสืบทอดจากอาการไข้เมื่อวาน
ตอนเช้า เจ้าตัวก็ดูแปลกไปมาก เมื่อก่อนเป็นเด็กหญิงน่ารักสดใส ไม่ว่า
เห็นใครก็มักจะยิ้มกว้างอยู่เสมอ ปากเล็กๆ ช่างพูดช่างจำนรรจาไม่หยุดปาก
ไหนสองวันมานี้จู่ๆ ถึงได้เงียบขรึมผิดปกตินัก

หรือจะเป็นไข้จนประสาทกลับ?

จินหลวี่ตำหนิตัวเองในใจกับความคิดที่ผุดวาบขึ้นมา นางเพ้อเจ้ออะไร
กัน! คุณหนูสี่เป็นคนฉลาดเฉียบแหลมมาแต่ไหนแต่ไรอยู่แล้ว

แต่วันนี้เกิดอะไรขึ้นกับนางกันหนอ

จินหลวี่คิดไม่ตก เกลี่ยกล่อมไปก็ดูจะไร้ประโยชน์ นางเลยทำได้เพียง
หยิบชุดคลุมตัวยาวสีชมพูอ่อนปักลายตัวหนึ่งจากในเรือนพักมาคลุมทับลงบน
ไหล่เว่ยหลวี่ ปากก็บ่นพึมพำ “ฝนตกติดต่อกันมาหลายสัปดาห์แล้วก็ยังไม่
มีทีท่าว่าจะหยุด ไม่รู้ว่าจะตกไปถึงเมื่อไร”

เดือนสามมาเยือนเมื่อใด เมืองเซ่งจิงก็ต้องประสบกับสายฝนโปรยปราย

ไม่หยุดเช่นนี้ทุกครา ทำเอามายในเรือนขึ้นแฉะไปหมด ชวนให้รู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัวยิ่งนัก เดิมทีจินหลวี่ก็แค่หาเรื่องสนทนาไปเรื่อยเปื่อยเท่านั้น ไม่ได้คาดหวังว่าเว่ยหลัวจะตอบคำถามนาง ถึงอย่างไรอีกฝ่ายก็มีอายุเพียงหกขวบเท่านั้นจะไปรู้อะไรกันเล่า คงเป็นเพราะเห็นฝนแล้วรู้สึกสนุกก็เลยวิ่งออกมาจากห้องแบบนี้กระมัง

ทว่าเว่ยหลัวกลับยิ้มบางๆ เผยให้เห็นฟันขาวซีดเล็กๆ นางเอ่ยขึ้น “พรุ่งนี้ก็หยุดแล้ว”

ยามเย็นยาม ลักยิ้มตื่นๆ ทั้งสองข้างก็จะปรากฏขึ้นด้วย รวมกับดวงตาดำลึกลับปานกาน้ำคูนนั้นก็ยิ่งทำให้ดูน่ารักไร้เดียงสา ทำเอาผู้ที่พบเห็นพากันใจละลาย

รอยยิ้มของนางในวันนี้กลับดูแปลกออกไป ส่วนที่ว่าแปลกอย่างไรนั้น จินหลวี่ก็บอกไม่ถูกเช่นกัน สรุปแล้วคือแตกต่างจากวันวาน เมื่อก่อนยามที่ คุณหนูสี่ยิ้มแฉ่งนั้นดูสดใสยิ่งกว่าดอกกุหลาบในสวนเสียอีก นายท่านชอบรอยยิ้มของนางที่สุด เพราะรอยยิ้มนั้นสัมผัสได้ และทำให้คนอ่อนเพลียอารมณ์ดีไปด้วย แต่วันนี้ไม่เหมือนกัน แม้ว่านางจะกำลังยิ้ม ทว่าก็ดูเหมือนจะแฝงไปด้วยความแค้นความอาฆาตที่ปรากฏชัดขึ้นในแววตา กลืนอายความอึดอัด ปกคลุมไปทั่วร่าง

เด็กน้อยในวัยนี้รู้จักความแค้นด้วยหรือไม่

“คุณหนูรู้ได้อย่างไรเจ้าคะ” จินหลวี่ตกใจ พอตั้งใจจะพินิจมองอีกฝ่าย เว่ยหลัวก็เบนหน้ากลับไปมองเม็ดฝนด้านนอกตามเดิม

นางเฝ้าคางพลางเอ่ยออกมาอย่างไม่ใส่ใจ “เดาเอาเท่านั้น”

จินหลวี่กำลังจะซักต่อ แต่อีกฝ่ายกลับไม่เอ่ยวาจาใดออกมาอีก นางต้องผิดแปลกไปแน่ๆ จินหลวี่คิดในใจ คุณหนูสี่อยู่ในจวนมาตั้งแต่เด็กไม่เคยมีความแค้นกับผู้ใดมาก่อน แล้วจะเคียดแค้นชิงชังใครกันเล่า นางเพิ่งจะอายุเพียงเท่านี้เอง จินหลวี่หัวเราะพลางเปลี่ยนบทสนทนา “ทางโรงครัวเพิ่งทำเต้าฮวยผลซึ่งเหริน³ เสร็จ คุณหนูอยากดื่มน้ำผึ้งดอกกุ้ยฮัว หรือน้ำผึ้ง

น้ำตาลแดงดีเจ้าคะ”

ดูเหมือนเอ๋อเช่นนี้จะเรียกความสนใจจากอีกฝ่ายได้ในที่สุด เว่ยหลัวเอียงคอคิดอยู่ครู่ก่อนจะเอ่ยตอบด้วยรอยยิ้ม “ดอกกุ้ยฮัว”

เด็กอย่างไรก็ยังเป็นเด็กวันยังค่ำ พอพูดถึงของอร่อยก็ลืมทุกอย่างไปจนสิ้น จินหลวี่จึงบอกให้คุณหนูของนางร่อยู่นี่ โดยตนเองจะไปยกสำรับของว่างจากโรงครัวมาให้

หลังจากจินหลวี่ผละไป เว่ยหลัวที่ห่อตัวอยู่ภายใต้เสื้อคลุมยังคงนั่งอยู่ตรงระเบียบทางเดินเช่นเดิม

นางแกว่งขาทั้งสองข้างไปมาช้าๆ รองเท้าไหมปักลายโบตันถูกน้ำฝนจนเปียกแฉะ นางก้มตัวลงไปแล้วใช้ผ้าเช็ดหน้าคลุมเอาไว้ แต่ดูเหมือนจะไม่ได้ผล สุดท้ายจึงโยนผ้าเช็ดหน้าทิ้งไปเสีย จะเปียกแค่ไหนก็เปียกไป

พอใจลอยเจ้าตัวก็คิดถึงเรื่องในชาติก่อนของตัวเอง อันที่จริงจินหลวี่คะเนไม่ผิดไปเลยแม้แต่น้อย นางหาใช่เว่ยหลัวคนเก่าไม่...

เดิมทีนางคิดว่าชีวิตเดินทางมาถึงจุดจบเสียแล้ว แต่คาดไม่ถึงว่าพอดวงตาปิดสนิทลงนางกลับได้ย้อนอดีตมาอยู่ในร่างตัวเองในวัยเพียงหกขวบ ชาติก่อนนางมีชีวิตแสนรันทด ต้องใช้ชีวิตอย่างอดทนอดกลั้น ตอนทั้งหมดลมหายใจลงก็เต็มไปด้วยความคับแค้นในอก การได้กลับมามีชีวิตใหม่อีกครั้งจึงเรียกว่าเป็นเมตตาที่สวรรค์ประทานมาให้นาง

เว่ยหลัวเกิดในจวนอิงกั๋วกง เป็นคุณหนูสี่ของจวน เว่ยคุนบิดาของนางคือบุตรชายคนที่ห้าของอิงกั๋วกง³ ...เว่ยฉางซุน นางมีน้องชายฝาแฝดชื่อเว่ยฉางหง ว่ากันว่าตอนที่พวกเขาเกิดมาคนในจวนตื่นเต้นไม่น้อย นายท่านยินดีปรีดาเหลือแสน สั่งให้ไปรยลูกลูกอมมวงคลไปทั่วตลาดและทุกตรอกซอกซอย ซ้ำยังจัดงานเลี้ยงหน้าจวนอิงกั๋วกงสามวันสามคืน นางกับฉางหงได้มารดาตั้งแต่

³ รัชพีชตระกูลอัลมอนต์

⁴ กง เป็นตำแหน่งบรรดาศักดิ์จากการพระราชทาน รองขึ้นจากเชื้อพระวงศ์ระดับอ๋อง

เล็ก บิดาของนางแต่งภรรยาใหม่ อีกฝ่ายเป็นหลานสาวทางฝั่งฮุยหนิงจื่อป้อ⁵ มีนามว่าตั๋ยเววอิง หลังจากแต่งงานอิงกั๊กงไม่นานก็ให้กำเนิดบุตรสาวคนหนึ่งนามว่าเว่ยเจิง ซึ่งอายุน้อยกว่าทั้งคู่หนึ่งขวบ

ตั๋ซื่อ⁶ ปฏิบัติกับเว่ยหลั้อย่างดี รักและเอ็นดูนางประหนึ่งบุตรจากอุทร หากมีของกินของเล่นใดก็มักจะคิดถึงนางอยู่เสมอ

แน่นอนว่า... นี่เป็นเพียงฉากหน้าก็เท่านั้น

เว่ยหลัารู้สึกว่าเมื่อก่อนตนเองช่างโง่เขลาทุก ทั้งที่มีไข่มารดาแท้ๆ โฉนจึงได้หวังว่าอีกฝ่ายจะรักนางดังลูกในไส้เล่า

ในสายตาของคนทั่วไป ตั๋ซื่อดีต่อนางเป็นอย่างยิ่ง ให้นางได้กินอิ่มนอนอุ่น ทว่าลับหลังกลับหาวิธีทำร้ายนางและน้องชายตลอดเวลา เมื่อครั้งที่นางยังเด็ก ในวันเทศกาลชางซื่อ⁷ นางถูกตั๋ซื่อหลอกไปที่ป่าร้างไกลโพ้นนอกเมืองเซิงจิงโดยมีโจรลักเด็กชุมร่ออยู่ที่นั่น นางยังถามตั๋ซื่อด้วยความโง่เขลาว่าอีกฝ่ายจะพาตนไปเล่นสนุกที่ใดกัน

กว่าจะรู้ว่าตกอยู่ในอันตรายก็สายไปเสียแล้ว นางเป็นเพียงเด็กน้อยวัยหกขวบ ยามต้องเผชิญหน้ากับผู้ไม่หวังดีจำนวนมากขนาดนั้น นางจะหนีไปทางใดได้เล่า เว่ยหลัถูกตั๋ซื่อจับตัวไว้มน้ำ สาวใช้สองคนที่ตั๋ซื่อพามาด้วยก็ร่วมมือด้วยการเข้าประชิดและจับตัวนางเอาไว้ เพื่อตัดรากถอนโคนไม่ให้นางปากสว่างได้อีกในภายหลัง พวกเขาบีบคั้นนางแล้วจับโยนลงแม่น้ำ

ภาพเหตุการณ์ที่ตั๋ซื่อบีบคั้นนางแน่นด้วยสองมือคู่นั้น ทุกวันนี้นางก็ยังไม่อาจลืมเลือนได้

ทั้งแปลกหน้า ทั้งน่าหวาดกลัว...

ยังดีที่เว่ยหลัชะตาแข็ง แม้จะถูกทำถึงขนาดนั้นก็ยังไม่ตาย นางลอย

⁵ ป้อ เป็นตำแหน่งบรรดาศักดิ์จากการพระราชทาน รองชั้นจากกงและโหว

⁶ ซื่อ หมายถึง แซ่หรือสกุล ใช้ต่อท้ายสกุลของสตรีที่แต่งงานแล้วเพื่อใช้เป็นคำเรียกขาน

⁷ วันขึ้นสามค่ำตามปฏิทินจันทรคติของจีน

ไปตามน้ำจนถึงหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ก่อนจะถูกสามีภรรยาชาวนาคนหนึ่งช่วยเหลือแล้ว
เลี้ยงเอาไว้

จากคุณหนูสี่แห่งจวนอิงกั๋วกลายเป็นบุตรสาวชาวนาในพริบตา นาง
ใช้ชีวิตตกกระทวลำบากไปจนกระทั่งอายุสิบห้า เด็กสาวอายุสิบห้าถึงวัยที่สมควร
ออกเรือนแล้ว แต่นางไม่ยอมไปได้คู่ครองแบบขอไปที พอคิดถึงสถานะเก่าของ
ตนเอง นางก็ตัดสินใจเดินทางกลับสู่จวนอิงกั๋ว

ไม่รู้ว่าคณนั้นรู้ข้อบอเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดกับบิดานางเช่นไร อีกฝ่าย
จึงยังใช้ชีวิตอย่างราบรื่นและสงบสุขมาได้ตั้งหลายปี เว่ยหลัวคิดว่าหากได้
พบกับบิดา เขาก็คงจดจำนางได้ทันทีตั้งแต่แวบแรกที่เห็นและรับตัวนางกลับ
เข้าจวนอีกครั้ง

ทว่าน่าเสียดายที่นางยังไม่ทันได้พบหน้าเว่ยคุน หญิงสาวก็ถูกตัวซื้อกับ
บุตรธิดาของนางทำลายไปหน้าจนเสียโฉม จากนั้นก็เร่ร่อนไปตามถนน วันรุ่งขึ้น
ก็ล้มป่วยหนัก ตื่นขึ้นมาอีกครั้งก็คือเมื่อสองวันก่อน... ณ ปัจจุบันนี้

ชีวิตที่สิ้นหวังและทุกข์ทรมานเช่นนั้น แค่อึดก็ชวนให้หนาวยะเยือก
ไปทั้งแผ่นหลัง

โชคดีที่นางได้กลับมา ได้มีโอกาสกำหนดชีวิตตัวเองใหม่อีกครั้ง เมื่อ
รู้เช่นเห็นชาติคนใกล้ชิดอย่างนี้แล้ว นางไม่มีวันเหยียบย่างไปบนเส้นทางเดิม
อีกแน่

**ตอนที่จินหลวี่ยกสำรับเต้าฮวยผลซึ่งเหรินกลับมา เมื่อนางเห็นรองเท้า
ปักของคุณหนูเปียกชื้นไปหมดก็ตกใจ รีบส่งถาดสำรับให้จินหลวี่กับจินเกอที่
อยู่ข้างๆ “คุณหนูเปียกปอนไปหมดแล้ว พวกเจ้าเอาแต่เฝ้ามองอยู่อย่างนี้
หรือ ไยจึงไม่เกลี่ยกล่อมนางเล่า”**

จินเกอพิมพ์ “เกลี่ยกล่อมแล้ว ถ้าคุณหนูยอมฟังก็ดีสิ...”

จินหลวี่ถลึงตาใส่ อีกฝ่ายหุบปากฉับทันที จินหลวี่เป็นสาวใช้ข้างกาย
เว่ยหลัว ปีนี้อายุสิบสาม นางโตกว่าคนอื่นๆ หลายปี ทั้งยังเป็นคนสุขุม ดังนั้น

จึงมีอำนาจมากกว่าสาวใช้คนอื่น นางพูดอะไร ใครๆ ก็ต้องเชื่อฟัง จินหลี่ดูแลรับใช้เว่ยหลัวอย่างถวายหัว พอเห็นอีกฝ่ายเบียดปอนก็รีบประคองให้ลุกขึ้น

“คุณหนูรีบกลับห้องเถอะเจ้าคะ ถ้ายิ่งนั่งอยู่แบบนี้ละก็ท่านต้องลื้มป่วยอีกแน่ๆ”

เว่ยหลัวก้มหน้าซ่อนแววตาเคียดแค้นเข้ากระดุกดำเอาไว้ ตอนที่เงยหน้าขึ้นอีกครั้งก็เห็นเพียงรอยยิ้มว่าง่าย “พี่จินหลี่ นางหงเล้า”

ฉางหงเกิดหลังนางหนึ่งชั่วยาม สองคนมีใบหน้าละม้ายคล้ายกันมาก นิสัยก็ร่าเริงด้วยกันทั้งคู่ ช่างสนิทสนมกันมากกว่าพี่น้องชายหญิงคู่อื่นๆ หากเป็นยามปกติฉางหงก็คงแวะมาเยี่ยมนางตั้งนานแล้ว ทว่าวันนี้อีกฝ่ายกลับไม่มา ทั้งที่รู้สาเหตุแต่เว่ยหลัวก็ยังอดถามไม่ได้

เป็นไปตามคาด จินหลี่โอ่ยอธิบาย “สุหยินกังวลว่าคุณชายหกจะติดใช้จากท่านจึงไม่ให้แวะมาเจ้าคะ ถ้าคุณหนูคิดถึงคุณชายหกก็ต้องรีบรักษาตัวให้หายเร็วๆ จะได้เล่นกับคุณชายหกอย่างไรเล่าเจ้าคะ”

นี่เป็นแผนการของผู้ซื้อที่คิดจะตัดความสัมพันธ์ระหว่างนางกับฉางหง ทำให้ฉางหงตีตัวออกห่างจากนางและรู้สึกแปลกหน้าต่อกันมากขึ้นเรื่อยๆ เพราะแบบนี้ในชาติก่อน ต่อให้นางหายสาบสูญไปอย่างกะทันหัน ฉางหงก็ไม่มีวันสงสัยในตัวผู้ซื้ออย่างแน่นอน

เว่ยหลัวนั่งเฝ้าคางพลางตอบอย่างหตู่ “ก็ได้...”

นางไม่ได้แสดงอาการผิดปกติไปจากเมื่อก่อน จินหลี่จึงไม่สงสัยแต่อย่างใด

เว่ยหลัวอ้าแขนออก ทำท่าขอให้อีกฝ่ายอุ้ม “พี่จินหลี่เปลี่ยนรองเท้าให้ข้าหน่อยได้ไหม รองเท้าอาหั่วแฉะหมดแล้ว”

เมื่อได้ยินคำขอจากเด็กน้อยหน้าตาตรงตามตรงหน้า มีหรือจินหลี่จะปฏิเสธได้ ถึงต่อให้เว่ยหลัวไม่สั่ง นางก็ต้องทำหน้าที่นั้นอยู่แล้ว “เจ้าคะ คุณหนูตามบ่าวกลับเข้าห้องก่อน บ่าวจะเปลี่ยนรองเท้าให้คุณหนูเอง”

จินหลี่จึงมือคุณหนูกลับเข้าห้อง ก่อนจะอุ้มนางไปวางที่เตียงริมหน้าต่าง จากนั้นก็ช่วยถอดรองเท้าขึ้นและออก แล้วหยิบผ้าผืนสะอาดมาเช็ดฝ่าเท้าเล็ก ที่ดูราวกับแพ่งหยกคุณนั้น จากนั้นก็เปลี่ยนรองเท้าให้นางเป็นรองเท้าไหมทอง ลายดอกตู้อลิ้งพันกิ่งคู่ใหม่ ขณะเดียวกันก็กำขบอย่างไม่วางใจเท่าใดนัก “ครั้งหน้าห้ามคุณหนูไปโดนฝนอีกนะเจ้าคะ หากนายท่านรู้เข้าจะปวดใจเอาได้”

เว่ยหลวี่ใช้สองมือยันกับขอบเตียงเอาไว้พลางเอียงคอ “นายท่านคนไหน”

คำพูดนี้ทำเอาจินหลี่สะดุ้งโหยง “ก็...ก็ต้องเป็นคุณ...คุณชายทำอยู่ แล้วสิเจ้าคะ โฉนคุณหนูถึงถามเช่นนี้” คุณชายทำคือบิดานาง เป็นผู้ที่รักและเอ็นดูนางมากที่สุดมาแต่ไหนแต่ไร คุณหนูลืมไปแล้วหรือ

เว่ยหลวี่กะพริบตา “หากท่านพ่อรักข้า เหตุใดจึงไม่มาเยี่ยมข้า”

จินหลี่สั่งให้คนยกสำรับเต้าฮวยผลไม้ซึ่งเหรินเข้ามา จากนั้นก็ใช้ช้อน ตักบ่อนให้ถึงริมฝีปาก “นายท่านมาเมื่อเช้าแล้วเจ้าคะ ตอนนั้นคุณหนูกำลังหลับอยู่ก็เลยไม่รู้เรื่อง นายท่านบอกอีกว่าขอให้คุณหนูหายดีเสียก่อน พรุ่งนี้จะให้สุหยินพาคุณหนูไปจุดธูปไหว้พระที่วัดหู่กั๋ว”

พรุ่งนี้ต้องไปวัดหู่กั๋ว วันนี้คือวันที่สองเดือนสาม พรุ่งนี้ก็เป็นวันที่สาม เดือนสาม

เป็นวันที่ตู้ซื่อคิดจะขายนางให้โจรลักเด็ก

ประกายเย็นซาบซึ้งในแวตาว่ย์หลวี่ สองมือเล็กภายใต้แขนเสื้อ กำแน่น ความรู้สึกในใจปั่นป่วน ทว่าสีหน้านั้นกลับดูบริสุทธิ์ไร้เดียงสาเยี่ยงเดิม นางกินเต้าฮวยผลไม้ซึ่งเหรินไปเสียบๆ จนหมดชาม จากนั้นจินหลี่ก็หยิบผ้าเช็ดหน้ามาเช็ดปากให้ เจ้าตัวจึงเงยหน้าแล้วถาม “พี่จินหลี่ ซ้ำรู้สึกไม่สบาย พรุ่งนี้ไม่ไปได้ไหม”

จินหลี่คิดว่าอีกฝ่ายเป็นไข้เพราะถูกความเย็นจากฝนเมื่อครู่ จึงรีบสั่งคนไปต้มน้ำให้คุณหนูแช่น้ำร้อนไล่ความหนาว อาการป่วยของคุณหนูเพิ่งหายดี จะล้มป่วยอีกไม่ได้เป็นอันขาด “เรื่องนี้กำหนดไว้ตั้งแต่เมื่อสามวันก่อนแล้ว นายท่านเองก็เห็นด้วย สุหยินคิดถึงสุขภาพของคุณหนูนะเจ้าคะ... โฉน

คุณหนูจึงไม่ไปเอาดื้อๆ เล่า”

เว่ยหลัวไม่เอ่ยคำได้อีก

ไม่นานน้ำร้อนก็ถูกยกเข้ามา จินหลวี่และสาวใช้อีกสองคนกำลังเทน้ำอยู่หลังฉากกันไม่เถาเมื่แล้วทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงกระเบื้องเคลือบตกแตกจากในห้อง จินหลวี่รีบก้าวพรวดออกมาจากฉากนั้น ก่อนจะเห็นว่าเว่ยหลัวยืนอยู่หลังกองเศษกระเบื้อง ปลายนิ้วมีแผลถูกเศษกระเบื้องบาดปรากฏอยู่ด้วย

บาดแผลไม่ลึกนัก มีเลือดซึมออกมาเพียงเล็กน้อย แต่จินหลวี่อุทานลั่น รีบหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาเตรียมจะอุดปากแผล เว่ยหลัวกลับก้มหน้าลงแล้วเลียปลายนิ้วตัวเอง จากนั้นเงยหน้าขึ้นก่อนเอ่ย “พี่จินหลวี่ ข้าไม่ทันระวังเลยทำซามแตก”

ซามใบหนึ่งจะมีค่าสักเท่าไรเชียว เทียบกับคุณหนูได้อย่างไรเล่า

จินหลวี่ก็มลงอุ้มอีกฝ่ายขึ้นมาให้พ้นระยะเศษกระเบื้องนั้น ก่อนจะสั่งให้สาวใช้อีกสองคนเก็บกวาดพื้นให้เรียบร้อย นางถามด้วยความตระหนก “คุณหนูบาดเจ็บตรงไหนอีกหรือไม่เจ้าคะ”

เว่ยหลัวส่ายหน้าพลางโอบรอบคอจินหลวี่ไว้ไม่ปล่อย

จินหลวี่ไม่ทันได้เห็นรอยยิ้มที่ค่อยๆ คลี่กว้างขึ้น ภายใต้ขนตาอันยาวนั้น ประกายทะมึนเยือกผุดวาบ ดูราวกับปีกผีเสื้อหางหงส์ ทั้งงดงามทั้งน่าเกรง

ในเมื่อหลบไม่พ้น เช่นนั้นก็ลองดูแล้วกัน ผู้ซื้อคิดจะกำจัดนาง นางจะไม่ให้โอกาสสักฝ่ายได้อย่างไรเล่า นางหาใช่เด็กน้อยไม่รู้ประสาเมื่อครั้งกระโน้นอีกต่อไป ระหว่างพวกนาง... ยังมีบัญญัติแค้นครั้งใหญ่หลวงที่รอให้สะวางอยู่!

สอง

วันรุ่งขึ้นก็เดินทางไปตามคำบอกของเว่ยหลัว ฝนเดือนสามที่ตกติดต่อกันมาถึงครึ่งเดือนก็พลันหยุดลง

แสงแดดสาดกระทบกับพื้นกระเบื้องภายในจวนอิงกั๋วกง สะท้อนแสงจ้าไปทั่วทั้งเรือน กิ่งไม้ทอดเงาเลือนราง แสงอาทิตย์ระยิบระยับดูสดใส

หลังจากรับใช้เจ้านายทั้งหลายเสร็จเรียบร้อยแล้ว บรรดาสาวใช้ต่างก็รีบคว้าเชือกหาลี้ไปเล่นกระโดดเชือกกันที่ลานกลางเรือน เหล่าสาวใช้ในชุดสีชมพูพากันกระโดดลอดห่วงเชือก ร่างอวบอ้วนแอ่นพลิ้วไหวไปมาท่ามกลางเสียงหัวเราะ หนึ่งในสาวใช้ที่ดูจะเก่งกาจกว่าใครเพื่อนกระโดดไปพลงเตะลูกขนไก่ไปพลง ใช้ขาข้างหนึ่งเตะลูกขนไก่ลอยขึ้นกลางอากาศ จากนั้นก็กระโดดสูงจนพื้นเชือก ก่อนจะยื่นขาออกมาจับลูกขนไก่ด้านหลังเอาไว้ได้อย่างแม่นยำ

คนอื่นๆ พากันร้องชื่นชม จวนอิงกั๋วกงไม่ได้เข้มงวดกับบรรดาบ่าวรับใช้มากเท่าใดนัก โดยทั่วไปหากทำหน้าที่ของตนเสร็จเรียบร้อยแล้วและบอกกล่าวแก่เจ้านายสักหน่อย จะแวะมาเล่นสนุกเพื่อผ่อนคลายก็มีใช้เรื่องผิดอะไร

ระหว่างที่กลุ่มสาวใช้กำลังกระโดดเชือกกันอย่างสนุกสนานอยู่นั้น จู่ๆ

เด็กน้อยภายใต้หน้ากากสีเขียวที่มีเขียวแหลมคมก็โผล่พรุดมาจากใต้ต้น
ถู่ จากนั้นก็กางแขนกางขาแล้ววิ่งเข้าหาสาวใช้เหล่านั้น

“เฮ้!”

สาวใช้ที่ไม่ทันตั้งตัวพากันสะดุ้งโหยง บางคนที่ยีซลาดหนอยก็ล้ม
กันจ๋ำเบ้าลงกับพื้น ตกใจจนหน้าซีดเผือด

เสียงหัวเราะดังลอยมาจากหน้ากาก เว่ยหลัวเอามีอกุมท้องพลางหัวเราะ
ดังลั่น นางชี้ไปที่สาวใช้บนพื้นแล้วเอ่ยปนหอบ “พิจินเก๋อชีซลาดนั้ก”

จินเก๋อตะเกียกตะกายขึ้นจากพื้นแล้วบิดฝุ่นดินบนเสื้อผ้าด้วยท่าทาง
อับอายนิดๆ “คุณหนูสร้างแค้นอีกแล้ว...”

หนูน้อยเอื้อมมือไปปลดเชือกด้านหลังท้ายทอย จากนั้นถอดหน้ากาก
ออก เผยให้เห็นดวงตาทอประกายระยิบระยับ จมูกโด่งเป็นสันได้รูป กลีบปาก
สีชมพู ใบหน้าดูราวกับรูปสลัก นางยืนอยู่ใต้ต้นถู่ในชุดทรูจวิน⁸ โหมทอง
สลัเขียวลายข้าวลูกพลับ มีรอยยิ้มแต่งแต้มบนใบหน้า กลีบดอกถู่บุปผา
ลงมาติดบนมวยผมของนาง เจ้าตัวยกสองมือขึ้นทำเอาแล้วถ้าม

“ข้าใช้หน้ากากนี้หลอกพวกเจ้ามาตั้งหลายครั้งแล้ว พวกเจ้าก็ตกหลุม
พรางทุกครั้ง ตกลงว่าซำรังแกพวกเจ้า หรือว่าพวกเจ้ากันแน่ที่เซลาเกินไป”

เพ็งจะหกขบเท่านั้น แต่กลับช่างจำรรจาเหลือเกิน ยามที่นางเอา
แต่ใจใคร่รับมือไม่ไหวจริงๆ

จินเก๋อจนคำพูดจะตอบโต้ ได้แต่วิ่งหนีไปด้วยใบหน้าอันแดงก่ำ

เว่ยหลัวที่ยืนอยู่ใต้หลังคาเรือนราวกับมองเห็นตัวเองในอดีตอย่างไร
อย่างนั้น

นั่นเป็นเหตุการณ์ที่นางเคยเล่นสนุกเมื่อชาติก่อน ช่างไร้เดียงสาเหลือ
เกิน นางจำภาพเหตุการณ์ในวันนั้นได้อย่างชัดเจน เด็กน้อยสวมหน้ากาก

⁸ เครื่องแต่งกายจีนโบราณที่เป็นชุดกระโปรงรัดอก เปิดลำคอและคว้านลึก นิยมสวมคู่กับ
เสื้อตัวในแขนยาว

ออกมาหลอกบรรดาสาวใช้ ตอนหลังท่านพ่อกับตู้ซื่อก็เข้ามา จากนั้นตู้ซื่อก็เอ่ยว่าจากหลอกล่อนาง ก่อนพานางออกไปจากจวนเพียงลำพังแล้วทิ้งเว่ยเจิงเอาไว้ในจวน ครานั้นนางควรจะรู้สึกแปลกใจที่ตู้ซื่อรักเว่ยเจิงเสียขนาดนั้น ไม่ว่าจะทำอะไรต้องมีบุตรสาวอยู่ข้างกายเสมอ เทศกาลชางซื่อเป็นเทศกาลที่ครึกครื้นถึงเพียงนั้น โฉนจึงตัดใจทิ้งอีกฝ่ายให้อยู่ในจวนเพียงลำพังได้

ที่แท้ก็วางแผนเอาไว้แล้วอย่างดี ท่านพ่อรู้เรื่องนี้หรือไม่นะ เขจะมีอาการเช่นไรบ้างถ้ารู้ว่านางเกือบจะถูกตู้ซื่อสังหารจนตาย

เว่ยหลัวเองก็คิดว่าบิดารู้หรือไม่เช่นกัน แต่ถึงอย่างนั้นนางก็แค้นเคืองเว่ยคุน แค้นที่อีกฝ่ายแต่งงานกับภรรยาใหม่ตั้งแต่นางยังเด็ก แค้นที่เขาไม่บอกนางว่ามารดาผู้ให้กำเนิดนางคือใคร และยังแค้นมากขึ้นเมื่อเขาให้นางเรียกหญิงน้ำมือเหี้ยมโหดผู้นั้นว่าท่านแม่

เว่ยหลัวเงื้อแขนขึ้นแล้วขว้างหน้ากากเขียวกระแทกกับชั้นบันไดอย่างจังจนแตกเป็นสองส่วน คนอื่นๆ ที่อยู่ใกล้กันพากันตกใจเพราะเสียงนั้น ต่างหยุดงานในมือแล้วหันมามองนาง

นางรู้สึกสะใจยิ่งนัก ถึงขนาดย่าแท้งบนหน้ากากที่แตกซำ ย่าจนแหลกละเอียดถึงหยุด หน้ากากนี้เว่ยคุนมอบให้นางตอนเทศกาลโคมไฟ เดิมทีนางเป็นเด็กรักสนุก หน้ากากอันนี้จึงถูกใจนางเป็นอย่างยิ่ง ประเดี๋ยวก็หยิบออกมาสวมหลอกคนอื่น นางหวงแหนมันราวกับสมบัติล้ำค่า ทว่าบัดนี้นางไม่ต้องการมันแม้แต่หน่อย มีแต่อยากจะทำลายให้พังพินาศ

“อาหลัว ไยเจ้าจึงทำลายหน้ากากทิ้งเสียเล่า”

เสียงซักถามเคร่งขรึมดังขึ้นจากด้านหลัง เว่ยหลัวหันไปมองก็เห็นคนสองคนยืนอยู่ใต้ระเบียงทางเดิน คนหนึ่งคือบิดาของนาง... เว่ยคุน อีกคนคือตู้ซื่อ... แม่เลี้ยงของนาง และคนที่เอ่ยปากเมื่อครู่ก็คือเว่ยคุน

เว่ยคุนในชุดจื่อตัว^๑ ลายไผ่ม่วง เขามีสีหน้านิ่งขรึม ทว่าแววตาสีๆ กลับซ่อนความเอ็นดูเอาไว้ เดินตรงเข้ามาหานางแล้วถาม “เจ้าชอบหน้ากากที่พ่อมอบให้ที่สุดมิใช่หรือ”

เว่ยหลัวไม่สนใจ ยังคงก้มหน้าย่ำเท้าบนหน้ากากอยู่เช่นนั้นราวกับ
ไม่ได้ยินคำถาม

เว่ยคุนก็ลงอุ้มบุตรสาวขึ้นมาก่อนจะเอ่ยกลัวหัวเราะ “หรือมีใครทำให้
อาหลัวโมโห บอกพ่อมา พ่อจะจัดการให้เจ้าเอง”

ตู้ซื่อยืนห่างออกไปสองสามก้าว นางสวมชุดคลุมไหมทองตัวยาวลาย
ดอกฝูหรง ด้านในเป็นเสื้อตัวสั้นกับกระโปรงลายเมฆสีม่วง ศีรษะประดับด้วย
หยกและไข่มุกทอประกายแวววาว ใบหน้านางยิ้มแย้มในตอนแรก ทว่าหลังจาก
ที่เห็นเว่ยคุนเอ็นดูเว่ยหลัวถึงเพียงนี้ รอยยิ้มนั้นก็แข็งค้างไปนิด

เว่ยหลัวซบลงกับไหล่เว่ยคุน ก่อนจะเห็นสีหน้าที่เปลี่ยนไปของตู้ซื่อ
พอดี

เมื่อก่อนนางยังเด็ก ไร้ประสบการณ์และไม่เข้าใจชีวิต ต่อให้เห็นสีหน้า
นั้นก็คงไม่เก็บมาคิดให้มากความ แต่บัดนี้ไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว นางมองตู้ซื่อ
และสัมผัสได้ถึงความสำเร็จในทุกอณูของอีกฝ่าย

เว่ยหลัวดูหน้ากับไหล่ของเว่ยคุนอย่างอดอ้อน น้ำเสียงของนางอ้อเอะ
ก่อนจะต่อว่าด้วยท่าทางน่าสงสาร “อาหลัวไม่สบาย ท่านพ่อไม่มาเยี่ยมเลย
ท่านพ่อไม่รักอาหลัวแล้ว...”

ที่แท้ก็สาเหตุนี้เอง เว่ยคุนจะไม่รักบุตรสาวคนนี้ได้ยังไงกัน เพราะ
รักและเอ็นดูนางมาก ด้วยเหตุนี้ตอนที่นางล้มป่วย เขาจึงถึงกับนั่งเฝ้าที่หัวเตียง
ทั้งวันทั้งคืน พอนางได้สติขึ้นถึงปลื้มตัวออกมา แต่เจ้าลูกคนนี้ก็กลับรู้เพียงว่า
ไม่เห็นหน้าเขายามที่ฟื้นตื่น หาฐิไม่ว่าตอนที่นางหมดสติอยู่นั้นเขามาเยี่ยมนาง
บ่อยแค่ไหน เว่ยคุนถอนใจออกมา

“พ่อไม่ดีเอง พ่อควรจะไปเยี่ยมเจ้าให้บ่อยกว่านี้ อาหลัวจะทำลาย
หน้ากากก็สมควรแล้ว ทั้งหมดเป็นความผิดของพ่อเอง”

---

⁹ ชุดที่บัณฑิตและนักปราชญ์จีนนิยมสวม ลักษณะเป็นชุดคลุมยาว แขนยาว ปกเสื้อชาย
ป้ายทับทางขวา รัดเอวด้วยเข็มขัด

เว่ยหลัวเงยหน้าขึ้น เป็นไปตามที่คิด สีหน้าของตู้ซื่อตู่แย้แย้มกว่าเดิม เว่ยคุนรักนางขนาดนี้ ตู้ซื่อคงหวาดระแวงอยู่ในใจสินะ คงจะกลัวว่านางมาแย่งความรักของบิดาไปจากเว่ยเจิง เพราะแบบนี้เลยรีบร้อนจะกำจัดงานอย่างนั้นสิ

ลองทบทวนดูดีๆ แล้ว ท่านพ่อก็ดูเหมือนจะเอ็นดูนางมากกว่าเว่ยเจิงจริงๆ แต่เพราะเหตุใดกัน ในเมื่อเป็นบุตรทั้งคู่ มีอะไรไม่เหมือนกันอย่างนั้น หรือ...

เว่ยหลัวคิดดูแล้วก็พบว่าน่าจะมีสาเหตุมาจากท่านแม่แท้ๆ ของนาง นางไม่มีภาพความทรงจำเกี่ยวกับมารดาผู้ให้กำเนิดเลย นางเคยได้ยินท่านป้าสืบบอกว่าหลังจากนางกับฉางหงเกิดมาได้ไม่นาน ท่านแม่ก็ไม่อยู่เสียแล้ว คนอื่นๆ บอกว่าหลังจากคลอดพวกนาง ท่านแม่ก็เสียเลือดมากจนตาย แต่ท่านป้าสืบบอกว่าท่านแม่ยังไม่ตาย เพียงไม่ต้องการพวกนางเท่านั้น ดังนั้นก็เลยหนีไปในที่ที่ใครก็ตามตัวไม่พบ ท่านป้าสืยยังบอกอีกว่าท่านพ่อรักท่านแม่มาก ครานั้นเพื่อให้ท่านปู่ตอบตกลงให้ท่านพ่อแต่งงานกับท่านแม่ ท่านพ่อยอมคุกเข่าอยู่ที่ศาลบรรพชนเป็นเวลาถึงสามวันสามคืน กระทั่งสุดท้ายก็หมดสติไปเพราะความหิวโหย ท่านปู่จึงได้จำใจยอมตกปากรับคำ

ว่ากันว่าหลังจากแต่งงานท่านพ่อก็ทะนุถนอมท่านแม่เป็นอย่างมาก สองคนใช้ชีวิตร่วมกันอย่างชื่นมื่น ภายหลังไม่รู้ที่เกิดเหตุอันใดขึ้น หลังจากคลอดนางกับฉางหงแล้วท่านแม่ก็เป็นฝ่ายจากไป

ครานั้นท่านพ่อไม่ต่างจากคนเสียสติ เสาะหาที่อยู่ของท่านแม่ไปทั่ว ทว่าตามหาอยู่สามเดือนก็ยังไม่พบ ไม่นานท่านพ่อก็แต่งตู้ซื่อเข้าจวน เก้าเดือนต่อมาเว่ยเจิงก็ถือกำเนิดขึ้น

ตอนนี้ในใจของท่านพ่อยังมีท่านแม่อยู่หรือไม่ เขายังจำหน้าของนางได้อยู่อีกหรือ...

เว่ยหลัวที่ผิงหน้าลงกับไหล่ของเว่ยคุนหัวเราะเยือก นางไม่เคยพบหน้ามารดาแท้ๆ ของตนเองมาก่อน แทบจะไม่มีความรู้สึกผูกพันใดๆ กับอีกฝ่ายเลย

ด้วยซ้ำ ความสนใจเล็กน้อยเพียงเรื่องเดียวก็คือ นางอยากรู้ว่าโน่นท่านแม่ถึงต้องทิ้งลูกตนเองไปด้วย

“หน้ากากพังแล้วก็แล้วไปเถิด วันนี้ข้าจะพาอาหลวออกไปข้างนอกพอดี เอาไว้ค่อยซื้อให้เจ้าใหม่อีกอันดีหรือไม่” เมื่อครูตู้ซื้อไม่ได้จึงหว่าเย้ยแตรก พอตอนนี้เห็นว่าเว่ยหลวสงบลงแล้ว นางจึงเสนอขึ้นพร้อมรอยยิ้ม

เว่ยหลวเหลือบมองอีกฝ่ายด้วยสายตาเย็นเยียบ ไม่เหมือนกับแววตาของเด็กน้อยเลยสักนิด ตู้ซื้อชะงักไปทันใด รู้สึกเย็นหนาวในหัวใจอย่างบอกไม่ถูก พอพินิจอีกครั้งเว่ยหลวก็กลับมายิ้มหวานตามเดิม “ท่านพ่อไปกับอาหลวได้ไหม อาหลวไม่ได้ออกไปข้างนอกกับท่านพ่อนานแล้ว อยากให้ท่านพ่อไปด้วยกัน”

ไม่ว่าตู้ซื้อจะลอบสังเกตเช่นไรก็ไม่เห็นสีหน้าเช่นเมื่อครูอีก หรือนางจะตาลาย?

เว่ยคุนลุปติระอีกฝ่ายด้วยความเสียดาย “เดี๋ยวพ่อต้องไปสำนักราชบัณฑิตหลวง คงออกไปเป็นเพื่อนเจ้าไม่ได้”

เว่ยคุนเป็นจีนชื่อ¹⁰ ที่สอบได้เมื่อหลายปีก่อน ปัจจุบันเขาคือตู้ซื้อ¹¹ แห่งสำนักราชบัณฑิตหลวง ทุกวันเขาจะรุ่นวายอยู่กับการเรียนการสอบ ตลอดทั้งวันจึงไม่ได้มีเวลาอยู่ที่จวนนานนัก แต่หลายวันมานี้เขาอยู่ติดบ้านได้ก็เพราะเว่ยหลวล้มป่วย เนื่องจากไม่วางใจเขาจึงยอมแบ่งเวลาอยู่ในจวนมากขึ้นเพื่อที่จะดูแลนาง

ตู้ซื้อที่อยู่ข้างๆ ผ่อนลมหายใจออกมา

เว่ยหลวหัวเราะอยู่ในใจ ก่อนจะแก้มกอดเว่ยคุนให้แน่นขึ้น “ถ้าเช่นนั้นท่านพ่อก็พาข้าไปสำนักราชบัณฑิตหลวงด้วยสิเจ้าคะ”

---

¹⁰ บัณฑิตชั้นสูงที่ผ่านระบบการสอบคัดเลือกเข้ารับราชการในประเทศจินโบราณ

¹¹ ตำแหน่งขุนนางในสำนักราชบัณฑิตหลวง ทำหน้าที่บรรยายหรืออธิบายความในตำราให้แก่ฮ่องเต้และขุนนางชั้นสูง

เว่ยคุณคิดว่าบุตรสาวคงไม่ยอมห่างจากตนจึงตั้งใจและสนใจอยู่ในที่ “พ่อไปงานราชการ พาเจ้าไปด้วยได้ที่ไหนกันแล้ว ออกไปกับแม่เจ้าเถิด พวกเจ้าจุฑฐูปให้ว่าพระที่วัดหูกั่วเสร็จพ่อก็กลับมาพอดี”

กลับมา? หากนางยอมไปแต่โดยดี ยังจะมีโอกาสสรอดกลับมาอีกหรือ!

เว่ยหลัวเอียงหน้าหันไปสบตาตู้ซื่อ “พี่จินหลวี่บอกว่าข้ายังไม่หายไข้ดี ต้องไปซื้อโอสถเพิ่ม ตำรับโอสถอยู่กับแม่หม่มเย่ ซูหยิน ข้าพาพี่จินหลวี่กับแม่หม่มเย่ไปด้วยได้หรือไม่”

จินหลวี่เป็นสาวใช้ที่นางไวใจมากที่สุด แม่หม่มเย่... เย่ซื่อก็เป็นผู้ที่เลี้ยงดูนางมาแต่เยาว์วัย ทั้งคู่ดูแลนางเป็นอย่างดี ทั้งยังจงรักภักดีกับนาง หากคนทั้งคู่อยู่ด้วยย่อมไม่มีวันปล่อยให้เกิดเหตุการณ์ร้ายๆ กับนางอย่างแน่นอน ซาติก่อนนางไวใจคนผิด พาจินเก้อกับจินฉือออกนอกจวนไปด้วย คิดไม่ถึงว่าสาวใช้ทั้งสองจะถูกตู้ซื่อซื้อด้วยเงินไปตั้งนานแล้ว พอถึงวันที่วิฤติกลับทำเป็นทองไม่รู้ร้อน ไม่สนใจผู้เป็นนายอย่างนาง มองตู้ซื่อสั่งการนางต่อหน้าต่อตาแล้วเอาแต่หลบไปยืนตัวลั่นอยู่ทางอื่น

ตู้ซื่อชะงัก “เจ้าเรียกข้าว่าอะไรนะ”

เว่ยหลัวเรียกข้าอีกรอบ “ซูหยิน”

ตู้ซื่อมองเว่ยคุณอย่างทำอะไรไม่ถูก จากนั้นก็ขมวดคิ้วเข้าหากัน “ลูกคนนี้เป็นอะไรไป เมื่อก่อนเรียกท่านแม่ตลอด โฉนวันนี้ถึงเปลี่ยนคำเรียกเสียได้ หรือสาวใช้จะเอ่ยวาจาไม่เข้าที่กับนาง”

เว่ยคุณเองก็ชักว่านางเป็นอะไรไป เว่ยหลัวจึงเอ่ยตอบลักษณะเหมือนจะเข้าใจแต่ก็ไม่เข้าใจ “ท่านป้าสี่บอกว่าข้ามีมารดา แต่ซูหยินไม่ใช่มารดาของข้า” นางคว่ำชายเสื้อของเว่ยคุณเอาไว้แล้วเงยหน้ามองด้วยท่าทางไร้เดียงสา “ท่านพ่อ ท่านแม่ของข้าเป็นใครกัน”

ตู้ซื่อรู้สึกเหมือนถูกตบหน้าผาดใหญ่ ไม่อาจป็นหน้าสงบนิ่งได้อีก นางรู้ว่าก่อนที่ตนจะแต่งงานกับเว่ยคุณ เขาเคยมีภรรยามาก่อนแล้ว เพราะมีจวนจงอื่อซึ่งเป็นสกุลฝ่ายมารดาหนุนหลัง ทำให้ปกติไม่มีใครกล้าเอ่ยถึงภรรยาเอก

เจียงเมี่ยวหลันออกมาต่อหน้านาง วันนี้อาหลัวกลับโผล่ออกมาเช่นนี้ แสดงว่านางคงจะคับแค้นใจมิใช่น้อย

แววจีบปวดปรากฏขึ้นในแววตาของเว่ยคุน ก่อนจะกลับเป็นปกติอย่างรวดเร็ว “อาหลัวเด็กดี... ฮูหยินก็เป็นแม่ของเจ้า ต่อไปห้ามถามคำถามนี้อีก”

มีท่านแม่คนใดที่บีบคอบบุตรตนเองให้ตายคามือด้วยหรือ

แววตาอาหลัวเย็นยะเยือก นางตัดสินใจแล้วว่าต่อไปมารดาของนางจะไม่ต้องการนางกับนางหงอีกแล้ว นางก็จะไม่มีวันเรียกตัวชื่อว่า ‘ท่านแม่’ อย่างแน่นอน

ท้องถนนในเมืองเซ่งจิงคึกคักเป็นอย่างยิ่ง ตั้งแต่ก่อตั้งแคว้น
ต่ำเหลียงฮ่องเต้ลงเงินก็ปกครองบ้านเมืองเป็นระบบระเบียบ มีการให้บำเหน็จรางวัลและกำหนดบทลงโทษชัดเจน ทำให้เมืองเซ่งจิงและเมืองใหญ่อื่นๆ สงบเรียบร้อย ประชาชนอยู่ดีมีสุข การค้าขายรุ่งเรืองเฟื่องฟู ยามที่นั่งอยู่ในรถม้าก็ได้ยินเสียงตอรองล้อขายกันดังเซ็งแซ่ รวมไปถึงเสียงสังสรรค์กันอย่างเฮฮาที่ดังมาจากร้านสุราริมทาง

หลังจากเว่ยหลัวออกจากจวนมาพร้อมตัวซื่อ นางก็เอาแต่นั่งมองริมหน้าต่างลอดผ้า幔ไหมทอง สายตาจับนิงอยู่บนท้องถนน

ตัวซื่อคิดว่านางคงอยาก رؤอยากเห็นตามประสาเด็กทั่วไปจึงไม่ได้ควบคุมอย่างใกล้ชิด ปลอมให้อีกฝ่ายทำตามใจตน เมื่อคิดว่าอีกช่วงเวลาเพียงไม่นาน นางก็จะกำจัดหนามตำตาตำใจตรงหน้านี้ได้ มุมปากตัวซื่อก็ยกสูงขึ้นอย่างเก็บอาการไม่อยู่

หลายปีมานี้ผู้ที่นางชิงชิงมากที่สุดก็คือเว่ยหลัวกับเว่ยฉางหง แต่เพื่อรักษาชื่อเสียงอันดีงามเอาไว้ นางจึงต้องแสร้งทำเป็นรักและเอาอกเอาใจเด็กทั้งสอง อันที่จริงนางเกลียดชังเด็กคู่นี้จะแย่ แค่เห็นก็ให้รู้สึกว่าเป็นแค่ภรรยารองที่ทำหน้าที่เติมเต็มเรือนเท่านั้น ทั้งสองเหมือนเป็นหนามที่คอย

ทีมแทงใจจนมีอาจข่มตาหลับได้

โดยเฉพาะเวย์หลั... เว่ยคุณรักบุตรสาวผู้นี้จนนางมีอาจจะยอมรับได้
ยิ่งเด็กน้อยเป็นคนฉลาดเฉียบแหลม หน้าตาน่าเอ็นดูและโดดเด่นยาม
อยู่ต่อหน้าอิงกัวงจนกลบรัศมีของเวย์เจิงไปจนสิ้น เช่นนี้แล้วจะมีให้นางริษยา
ชิงชิงได้อย่างไรกัน แม้ว่าเวย์เจิงจะไม่ด้อยกว่า แต่ถ้าเทียบกับเวย์หลัแล้วก็
ยังดูแตกต่างกันอยู่ดี

ตู้ซื่อคิดถึงอนาคตที่ไกลออกไปเพื่อให้เวย์เจิงได้มีชีวิตราบรื่นใน
ภายหลัง ได้มีคู่ครองที่ดีและเหมาะสม มีทางเดียวก็คือต้องกำจัดเวย์หลั
เสียก่อน โดยการขายนางไปให้พ้นๆ และไม่ให้อีกกลับมาเหยียบที่นี่อีก ส่วน
เจ้าเด็กเวย์ฉางหง... รอให้นางมีบุตรชายเมื่อใดค่อยคิดหาวิธีรับมือก็แล้วกัน

สาม

หากจำไม่ผิด หลังจากไหว้พระขอพรเสร็จตุ๋นก็ลงมือกับนางระหว่างทางที่ออกมาจากวัดหู้กั้ว โจรลักเด็กที่นางติดต๋อให้ไปดักรุ่มอยู่ที่นั่นมีทั้งหมดสองคน ชายหนึ่งหญิงหนึ่ง มีนิสัยละโมภโลภมาก หน้าตาอัปลักษณ์ ครานั้นตุ๋นก็ได้รับเงินจากการขายนาง เพียงมีข้อเรียกร้องเรื่องเดียวคือให้นำตัวนางไปขายต่อให้ไกลเท่าไรได้ยิ่งดี ทางที่ดีที่สุดคือชาตินี้ไม่ต้องให้นางได้หวนกลับมาเมืองเซ่งจิงอีกเลย

คราวนี้เว่ยหลัวก็วางไปตามหมากที่ตุ๋นชื้อวางแผนการเอาไว้ที่ละก้าว อยากขายนางมากนักหรือ ดูซิว่าอีกฝ่ายจะมีปัญญาหรือไม่

หวังว่าถึงตอนนั้นนางจะไม่ทำให้แม่หมเย่ตกใจไปเสียก่อน หวังว่าในใจของแม่หมเย่ นางจะยังเป็นเด็กน้อยที่น่ารักและไร้เดียงสาตลอดไป

ความรู้สึกที่เว่ยหลัวมีต่อแม่หมเย่ นั้นผูกพันแน่นแฟ้นยิ่งกว่าญาติพี่น้องแท้ๆ มากนัก ตั้งแต่ที่เว่ยหลัวจำความได้ แม่หมเย่ก็เป็นผู้คอยดูแลนางมาโดยตลอด กับลูกในอกแท้ๆ ของตนก็ยังดูแลไม่เท่านางเลยด้วยซ้ำ ชาติก่อนเมื่อครั้งที่เว่ยหลัวคิดจะกลับคืนสู่จวนและถูกสองแม่ลูกทำร้ายจนเสียโฉม ก็มีเพียงเยื่อที่จำหนำนางได้ ก่อนจะนำนางไปดูแลที่เรือนของตน นำเสียดาบที่ร่างกาย

นางอ่อนแอเกินไป สุดท้ายก็ยืนหยัดต่อไปไม่ได้ไหว หมดลมหายใจสุดท้ายไปพร้อมกับความแค้นที่ฝังอยู่เต็มอก

ถ้าชาติก่อนแม่ผมเรียนรู้แผนการของตัวซื้อแล้วละก็ ต่อให้ต้องแลกด้วยชีวิต อีกฝ่ายก็ต้องปกป้องนางเอาไว้อย่างถึงที่สุดเป็นแน่

น่าเสียดายที่คำว่า ‘ถ้า’ ไม่มีอยู่จริง นางเองก็ตายไปแล้ว ช่างตายอย่างน่าเวทนาอีกด้วย

ไม่รู้ว่ายามหลังตัวซื้อจะผ่นถึงนางบ้างหรือไม่ ตอนนี้อีกฝ่ายร่วมมือกับเว่ยเจิงทำร้ายนางจนเสียโฉม พวกนางมีความสุขมากอย่างนั้นหรือ ความรู้สึกของการกรีดมีดไปบนผิวหนังที่ละนิดคงสนุกมากเลยสิหา... พอคิดเช่นนั้นแล้วเว่ยหลั้วก็รู้สึกอยากลองขึ้นมานิดๆ

นางยกยิ้มมุมปาก ทั้งที่คิดถึงเรื่องโหดเหี้ยมอยู่เท่าๆ แต่ใบหน้าของนางกลับคลี่ยิ้มหวานออกมา นางมองออกไปนอกหน้าต่าง กลอกตาไปมาก่อนจะเกิดความคิดร้ายๆ ขึ้นในเวลาถัดไป

บนท้องถนนเต็มไปด้วยผู้คนมากมายที่เดินสวนกันไปมา พวกเขาแต่งกายหลากหลาย บ้างก็เป็นเศรษฐีเงินถุงเงินถัง บ้างก็สวมเสื้อผ้าอาภรณ์หอมช่อดม้อกิ่นมื่อ และเพราะมีผู้คนสัญจรกันคับคั่ง ทำให้รถม้าเคลื่อนตัวได้ไม่เร็วนัก ด้วยเหตุนี้เว่ยหลั้วจึงมีโอกาสดังเกตการณ์รอบๆ ได้อย่างละเอียดถี่ถ้วน

จังหวะนั่นเอง จู่ๆ รถม้าก็หยุดลง หญิงสาวใช้ของตัวซื้อเลิกม่านขึ้นแล้วไต่ถาม จึงรู้ว่าด้านหน้ามีรถม้าสองคันปะทะกันและขวางทางอยู่ คนขับรถม้าจึงต้องจอดตรงหน้าร้านขายหน้าาก

หญิงสาวถามขึ้น “โซคร้ายจริงๆ สุหยิน ถ้าอย่างไรรอผมไปอีกทางดีหรือไม่เจ้าคะ”

ตัวซื้อคิดอยู่ครู่หนึ่ง เพราะไม่อาจเสียเวลาอยู่ที่นี้ได้อีก นางจึงทำท่าจะพยักหน้ารับ “ก็ดี...”

เว่ยหลั้วที่ไม่ได้เอ่ยวาจาได้ออกมาเลยตั้งแต่แรกโผล่สวนขึ้น “สุหยิน

ดูสิ! ตรงนั้นมีหน้าากเต็มเลย อาหลวอยากซื้อหน้าาก”

ตู้ซื้อฝืนยืมบนสีหน้าเอาไว้มั้ไหวอีก ทุกครั้งที่เว่ยหลวเรียกนางว่า ‘ฮูหยิน’ ยิ่งสร้างความซุนเคื่องใจให้แก่นาง เดิมทีนางอยากจะอาละวาดออกมาเสีย ตอนนี๊ ทว่าพอคิดได้ว่ายั้ต้องหลอกล่อนังเด็กผู้นี้ให้ตายใจอีกพักใหญ่ ข้าอีกฝ่ายก็ไม๊ต่างจากปีศาจตัวน้อย ดีไม๊ดีหากจับพิรุณางได้ ถึงตอนนั้นเกิดนางหลุดมือไปจะทำเช่นไร พอคิดเช่นนี้แล้วตู้ซื้อก็ฝืนยืมออกมา

“อาหลวเด็กดี เราต้องไปไหว้พระที่วัดหู้กั๊วะ กลับมาค่อยซื้อดีหรือไม๊”

เว่ยหลวเอียงคอแล้วส่ายหน้ารั้วๆ ดังกลองปอหลางกู่ “ไม๊เอา ข้าจะซื้อเดี๋ยวนี๊!”

พอเห็นว่ตู้ซื้อตั้งท่าปฏิเสธ นางก็เบ้าปากแล้วออกท่ไม๊ตายทันที “ตอนอยู่ที่จวนฮูหยินบอกว่าจะซื้อหน้าากให้อาหลว ไฉนจึงพูดแล้วคีนคำเล่า ฮูหยินหลอกข้าหรือ ข้าจะฟ้องท่านพ่อ!”

นางรู้ว่จะต้องใช้ทั้งไม๊อ่อนไม๊แข็ง พอเห็นตู้ซื้อหน้าเสีย ดวงตากลมโต ก็กะพริบแพขนตาที่ฉ่ำน้าบริบๆ แล้วชี้ไปที่ร้านขายหน้าากนอกหน้าต่าง “ข้าขอซื้อแค่อันเดียวเท่านั้น... ฮูหยินซื้อให้ข้าได้หรือไม๊ ซื้อแล้วข้าจะเป็นเด็กดี!”

ตู้ซื้อแทบทนไม๊ไหวกับท่าทางอูเซาะของอีกฝ่าย นางไคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่ง ถึงอย่งไรตอนนี๊ก็ซบไปไหนไม๊ได้ ไม๊รู้ว่ารถม้าข้างหน้าจะขวางทางอีกนานแคไหนด อย่งไรก็ตามใจดูเสียหน่อย เว่ยหลวจะได้สงบและเชื่อฟังขึ้นอีกนิด นับประสาอะไรกับบรรดาสาวใช้บนรถม้า ทุกคนเป็นคนของนางทั้งนั้น จินหลวกับเยซือก็นั่งอยู่เ็นรถม้าคั่นหลัง เมื่อเห็นว่อีกฝ่ายคงไม๊อาจหนึไปไหน นางจึงตอบตกลง

ตู้ซื้อเอ่ยกับหนิงเสวีย “เจ้าพาคูณหนูสี้ลงไปซื้อหน้าาก อย่าไปไกลซื้อเสร็จก็รีบกลับมา”

หนิงเสวียรับคำ ก่อนจะยืมมือไปจูงเว่ยหลวอย่งไม๊เต็มใจเท่าใดนัก “คุณหนูมากับป่าวเจ้าคะ”

เว่ยหลวแส้งทำเป็นมองไม๊เห็น นางเบี่ยงตัวแล้วกระโดดลงจากรถม้า

ทันที จากนั้นก็วิ่งตังๆ ไปหยุดอยู่ที่ร้านขายหน้ากาก

หญิงสาวเป็นคนที่ซื้อ ย่อมรู้ถึงแผนการของนายสาวอยู่แล้ว เพราะเหตุนี้นางจึงไม่พอใจเว่ยหลัวเท่าใดนัก พอถูกเว่ยหลัวเมินเฉยใส่เช่นนี้ เจ้าตัวก็แค้นเสียยิ่งอย่างไม่พอใจ ก่อนจะสะบัดมือแล้วเดินตามหลังเว่ยหลัวไป

เว่ยหลัวนั้นตัวเล็ก พอยืนอยู่หน้าร้านคนขายก็แทบจะมองไม่เห็นนางด้วยซ้ำไป แต่นางก็หาได้ร้อใจ แสร้งทำเป็นลุ่มหลงนั้นจับอันนี้ ดูเหมือนจะสนใจไปทั้งหมด

เว่ยหลัวเอียงหน้ามองคนที่ยืนอยู่ข้างๆ ก่อนจะยื่นมือไปกระตุกชายเสื้อทอไหมทองสีครามลายดอกเป่าเซียงของอีกฝ่าย แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงหวานอ้อเซาะ “พี่ชาย ข้าชอบหน้ากากในมือท่าน ขอดูหน่อยได้หรือไม่”

อีกฝ่ายชะงักไปนิด จากนั้นก็ก้มหน้ามอง จึงเพิ่งจะสังเกตเห็นเด็กหญิงคนหนึ่ง นางมวยผมพันไว้ด้วยโซ่ทองร้อยไข่มุกเม็ดเล็ก สวมชุดหรรณวีนไหมทองสลัเขียวลายข้าวสุกพลับ มองดูแล้วเหมือนกิ่งอ่อนของต้นไม้ที่ออกขึ้นในฤดูใบไม้ผลิ แคंपรายตามองก็รู้ว่านางเป็นคุณหนูจากสกุลมั่งคั่ง

อีกฝ่ายลอบหน้ากากคุณหนู¹² ในมืออย่างไม่ใส่ใจเท่าใดนัก น้ำเสียงของเขานิ่งราวกับบ่อน้ำเก่าแก่ที่ผิวน้ำกระเพื่อมเพียงเล็กน้อย “เจ้าอยากได้?”

แม้ว่าอีกฝ่ายจะเป็นเพียงหนุ่มน้อยคนหนึ่ง ทว่ากลับดูมีราศีสูงศักดิ์ไปทั้งตัวอย่างโดดเด่นสะดุดตา เลี้ยวหน้าด้านข้างหล่อเหลาดงามจนน่ามอง ทั้งที่ดูแล้วน่าจะเพิ่งอายุสิบห้าเท่านั้น แต่ราวกับผ่านประสบการณ์ชีวิตมาอย่างโชกโชน ความสุขุมและเครื่องขมเขินชานนั้นเป็นสิ่งที่หาไม่ได้ในคนวัยเดียวกัน นี่เองเป็นเหตุผลให้เว่ยหลัวเลือกที่จะมาซื้อหน้ากากร้านนี้ และแน่นอน... อีกเหตุผลสำคัญเลยก็คือ องค์กรทั้งสองนายที่อยู่ด้านหลังเขาดูมีวรุทธิ์สูงส่งมากทีเดียว

¹² หน้ากากสีดำซึ่งวาดลวดลายเลียนแบบใบหน้าชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่มาเป็นทาสชาวจีนในอดีต

เว่ยหลัวพยักหน้า “อยากได้!”

จ้าวเจี๋ยเพิ่งเดินทางมาจากแคว้นอุหรัง หาได้รับร้อนเข้าวังหลวงไม่
เดิมที่เขาคิดจะเดินเที่ยวรอบตลาด ไม่คิดว่าเด็กหญิงผู้นี้จะเป็นฝ่ายเริ่มสนทนา
กับเขาก่อน แต่น่าเสียดายที่เขาไม่มีความอดทนต่อเด็กเล็กเท่าไรนัก ต่อให้
เด็กหญิงตรงหน้าจะหน้าตาหมดจงดงามแค่ไหนก็ตาม

จ้าวเจี๋ยวางหน้ากากลงแล้วทำท่าจะผลไปพลางเอ่ย “ช่วยยกให้เจ้า”

มีหรือที่เว่ยหลัวจะปล่อยให้เขาจากไปง่ายๆ เช่นนั้น นางลงจากรถม้า
มาก็เพราะเขา!

ตอนที่อีกฝ่ายส่งหน้ากากมาให้และยังไม่ทันชักมือกลับ เว่ยหลัวก็พุ่ง
เข้าไปกอดแขนข้างนั้นเอาไว้ ก่อนที่ปากเล็กๆ จะอ้ากว้างแล้วจับข้อมือเขา
เต็มแรง ไม่นานในโพรงปากก็คลั่งไปด้วยกลิ่นความเล็ด

จ้าวเจี๋ยไม่ทันระวังรีบสะบัดข้อมือออก ทว่านางกลับยิ่งกัดและเกาะแขน
เขาแน่น สะบัดเท่าไรก็ไม่หลุดสักที องค์กรักษ์ที่อยู่ด้านหลังตัวกระบีแล้วก้าว
เข้ามาโดยไม่สนใจสักนิดว่านี่คือถนนที่มีผู้คนสัญจรไปมาคับคั่ง ตอนที่
เจ้าของกระบีว้าวบกำลังจะตัวดีใส่ร่างของเว่ยหลัว นางก็หลบวูบ จากนั้นก็
รีบวิ่งไปแอบด้านหลังผนังเสวีย ก่อนจะยืมจนตาหริ่ง สายตาคู่ นั้นเหมือน
กำลังเอ่ยว่า

‘เจ้ามาตีข้าเสียสิ’

ประกายเย็นเยือกผุดวาบขึ้นในแวตาจ้าวเจี๋ย เขาก็มองข้อมือของ
ตนเอง ก็เห็นเป็นแผลมีเลือดไหลซึมเป็นรอยฟันลึก เมื่อครู่เขาประมาทเกินไป
คิดว่าอีกฝ่ายเป็นเพียงเด็กน้อยที่ถูกพะเน้าพะนอจนเสียคน คิดไม่ถึงว่านาง
จะมีฟันแหลมคมเอาไว้ขบกัดผู้อื่นเช่นนี้ด้วย

องค์กรักษ์ขอความเห็นจากเด็กหนุ่ม “ท่านอ๋อง?”

จ้าวเจี๋ยเหลือบตาขึ้น ก่อนจ้องมองไปยังเว่ยหลัวที่หลบอยู่หลังผนัง-
เสวีย “จับนางมา ข้าอยากจะดูนักกว่าฟันคมๆ ของนางขึ้นมาก็ใช่แล้ว”

องค์กรักษ์รับคำสั่ง ตอนที่กำลังจะลงมือเว่ยหลัวกลับวิ่งรู้ตัวหายไปอย่าง

รวดเร็ว เห็นว่านางตัวเล็กนิดเดียว แต่ความปราดเปรียวนั้นกลับไม่เบาเลย ลักนิต เจ้าตัววิ่งตุงๆ กลับไปที่รถม้า ก่อนจะมุดเข้าไปในม่านไหมทองแล้ว ไม่โผล่หน้าออกมาอีกเลย ทั้งหึงเสียให้เผชิญหน้ากับองค์ราชทั้งสอง เจ้าตัวได้แต่โอดครวญอยู่ในใจ ด้วยเกรงว่าจะเกิดเรื่องเกิดราวเลวร้ายขึ้น จึงได้แต่ยืนอย่างขอภัยอยู่ในที่

“คุณชายมีน้ำใจกว้างขวาง คุณหนูของข้าเพิ่งหกขวบเท่านั้น โปรดอย่าถือสาหางเลย...”

องค์ราชในชุดคลุมสีฟ้าผู้มีใบหน้าดูต้นอ่อนขึ้น “หกขวบ? เด็กหกขวบดูร้ายได้ถึงเพียงนี้เชียวหรือ ท่านอ่องถูกนางกัดจนเนื้อแทบหลุดออกมาเป็นชิ้นๆ!”

หึงเสียรู้ว่าพวกตนเป็นฝ่ายผิด จึงได้แต่ขอโทษอีกฝ่ายไม่ขาดปาก สุดท้ายตุ้ซื่อที่รออยู่บนรถม้าก็ทนไม่ไหวอีกต่อไป เรียกตัวสาวใช้คนสนิทให้กลับมาขึ้นรถม้า เจ้าตัวจึงพรวดพราดใจออกมาได้

ตอนที่ขบวนรถม้าเคลื่อนตัวไกลออกไปเรื่อยๆ เว่ยหลวก็โผล่ศีรษะเล็กๆ ออกมาจากหน้าต่าง จากนั้นก็ชะโงกกลับมาด้านหลัง

จ้าวเจี๋ยเองก็มองนางอยู่เช่นกัน ก่อนจะเห็นหนูน้อยอ้าปากแล้วเอ่ยออกมาซัดๆ ซัดๆ

“ไม่-อ่อย-ลัก-นิต!”

สีหน้าของจ้าวเจี๋ยเปลี่ยนไปทันที

จูเกิงองค์ราชที่เอ่ยเมื่อครู่จึงถามขึ้น “ท่านอ่อง จะให้จับตัวเด็กนั้นกลับมาหรือไม่ขอรับ ท่านจะได้จัดการนางได้”

จ้าวเจี๋ยไม่เอ่ยคำใด ไม่ตอบรับและไม่ปฏิเสธ

เมื่อรถม้าเคลื่อนมาถึงวัดหู่กั๋ว ตุ้ซื่อก็พาเว่ยหลวเข้าไปในตำหนัก
หลังใหญ่สีทองอร่ามเพื่อไปจุดธูปและขอพร

ในที่สุดก็แสดงละครจนจบฉาก แม้ว่าตุ้ซื่อจะร้อนใจแต่นางก็ยังปฏิบัติ

ตัวอย่างมีลำดับขั้นตอน หลังเสร็จสิ้นภารกิจ ทั้งหมดก็เตรียมตัวเดินทางกลับจู่ๆ เว่ยหลัาก็วิ่งไปหยุดอยู่ข้างๆ เย่ชื่อ นางเงยหน้าขึ้นแล้วบอก “แม่ผมเย่ซำรู้สึกไม่ดี...”

คราวนี้เป็นเย่ชื่อที่ตระหนกขึ้นมา จึงรีบคุกเข่าแล้วตรวจดูอาการของเว่ยหลัาทันที “คุณหนูรู้สึกไม่ดีตรงไหน หรือจะเป็นเพราะยังไม่หายไข้ที่ต้องล้มเข้าไปจึงใช้กลับ?”

ปี่นี่เย่ชื่ออายุสามสิบกว่า แต่เพราะดูแลตัวเองเป็นอย่างดี อดกายพพทั้งห้าบนหน้าจึงพอเหมาะพอเจาะ ทำให้นางดูน่ามองกว่าสตรีอื่นในวัยเดียวกัน

นางเป็นแม่นมที่เจียงเหมียวหลัน... มารดาของเว่ยหลัไหว่วานให้มาดูแลบุตรทั้งสองเมื่อครั้งที่นางยังอยู่ ตอนที่เจียงชื่อจากไปนางก็เป็นผู้ที่เลี้ยงดูเว่ยหลัามาจนเติบโต รักใคร่และสนิทสนมกับเว่ยหลัามากกว่าบุตรสาวแท้ๆ ของตนเอง พอได้ยินอีกฝ่ายบอกว่ารู้สึกไม่ดีก็พลันวิตกกังวลขึ้นมาทันที

เว่ยหลัหาได้ป่วยไข้ไม่ นางเพียงแต่ไม่ยอมนั่งรถม้าคันเดียวกับตู้ชื่อก็เท่านั้น นางอดอ้อนอยู่ข้างๆ เย่ชื่อ เตี้ยบวดนั้น เตี้ยบเจิ่นนี้ สุดท้ายก็เอะอะโวยวายจนเย่ชื่อกับตู้เยว่อิ่งจนปัญญาต้องยอมให้นางนั่งรถม้าคันเดียวกับเย่ชื่อลงเขาไป

พอขึ้นมารถม้าอีกคัน อาการป่วยของเว่ยหลัาก็หายเป็นปกติทั้ง นางกอดเอวของเย่ชื่อเอาไว้ “แม่ผมเย่ อย่าไปไหนนะ อย่าทิ้งอาหลัไว้คนเดียว”

ตั้งแต่ได้พบหน้ากันในช่วงเช้า เย่ชื่อก็พอจะมองออกว่าเว่ยหลัไม่ถูกใจตู้ชื่อสักเท่าใดนัก เจ้าตัวนึกแปลกใจขึ้นมา แม้ว่าเมื่อก่อนอาหลัจะไม่สนิทสนมกับตู้ชื่อเท่าใดนัก แต่ก็ไม่ต้องด้านถึงขั้นนี้ วันนี้นางเป็นอะไรไปหนอ... ทว่าพอคิดถึงคำพูดของอาหลัในเช้าวันนี้ “ท่านบ่าวบอกว่าข้ามีแม่ สู้หยินไม่ใช่แม่ของข้า” เย่ชื่อก็ถอนใจ คงเพราะคิดถึงมารดากระมัง

พอคิดเช่นนั้นนางจึงลืบทระเซ่เว่ยหลัอย่างรักใคร่ “ข้าไม่ไปไหนหรอกจะให้ไปไหนได้เล่า รอให้คุณหนูโตขึ้นและเมื่อข้าเสียก่อน ถึงตอนนั้นข้าถึงจะไปเอง”

เว่ยหลัวพื้มพ่า “ข้าไม่มีวันเบื้อแม่นมเย่”

เย่ชื่อหัวเราะ ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยยิ้มอบอุ่น

รถม้าของจวนอิงกั้วกวงทะยานลงเขา สองข้างทางเต็มไปด้วยต้นไม้เก่าแก่ สูงเสียดฟ้า เงาไม้ปกคลุมครึ้ม เสียงใบไม้เสียดสีดังเสกสาก ยิ่งผ่านไปนานเท่าใดก็ยิ่งดูผิดปกติขึ้นเท่านั้น ดูเหมือนจะไม่ใช่เส้นทางในขามา จินหลวี่มองซ้ายมองขวาก่อนเลิกม่านขึ้นแล้วถามคนขับรถม้าอย่างตระหนก

“จะกลับจวนไม่ใช่หรือ ไหนจึงใช้เส้นทางนี้”

คนขับรถม้าถูกตื้อชื่อตัวไว้เช่นกัน จึงก้มหน้าต่ำแล้วเอ่ยจึงมำ “เป็นคำสั่งของสุหยิน นางต้องการพบใครบางคน”

จินหลวี่นึ่วหน้า ก่อนปล่อยม่านลงแล้วเอ่ยอย่างไม่พอใจ “ไม่รู้จะไปพบผู้ใด... เหตุใดจึงต้องเดินทางมาอย่างที่เปลี่ยวร้างเช่นนี้ด้วย”

สุดท้ายรถม้าก็จอดลงหน้ากระท่อมหลังหนึ่ง ไม่นานสาวใช้ก็ประคองตื้อชื่อลงจากรถม้าคันหน้า เว่ยหลัวลอบมองผ่านผ้าม่าน ก่อนจะเห็นชายหญิงคู่หนึ่งยืนอยู่หน้ากระท่อมไม่ไกลออกไป เป็นโจรลักเด็กที่ตื้อชื่อติดตัวไว้แล้วนั่นเอง

ณ

ตู้ซื้อใคร่ครวญแล้วว่าถึงต่อให้มีเงินหลั้กับเยซื้ออยู่ด้วยก็หาใช่

อุปสรรค พอถึงตอนนั้นนางคงจะหาเหตุมาแยกพวกเขาออกจากกัน พอเยซื้อ
กับเงินหลั้กลับมาอีกครั้ง เว่ยหลั้ก็ถูกสองสามีภรรยาคุ้นั้นพาตัวไปไกลแล้ว
จากนั้นทุกอย่างก็จะง่ายตายขึ้น... นางจะบอกว่าเว่ยหลั้วิ่งซุกซนจนพลัดหลง
ไปแล้วตามหาไม่เจอ หรือไม่ก็อ้างว่าบนภูเขามีสาวใจรักพาตัวเด็ก และคน
เหล่านั้นก็มาชิงตัวเว่ยหลั้ไป นางเพียงแสร้งทำเป็นเจ็บปวดราวกับจะขาดใจ
ยังมีแผลบาดเจ็บเล็กๆ น้อยๆ ก็ยิ่งดี กลับไปอย่างมาก็แค่ถูกคุณชายห้า
ตำหนิเท่านั้น เขาหายชุ่นเคื่องเมื่อใดเหตุการณ์นี้ก็ถูกลืมไปในที่สุด

ถูกตำหนิลงโทษแลกกับความสงบใจทั้งชีวิต การค้าขายครานี้ันนับว่า
คุ้มทุนเป็นอย่างยิ่ง

ตู้ซื้อพลุลมหายใจออกมาอย่างโล่งอก ก่อนเดินเข้าไปในกระท่อมก็เอ่ย
กับเยซื้อ “ข้าเข้าไปดำนในลักครู้ เตี่ยวออกมา เจ้าอยู่ที่นี้คอยดูแลคุณหนูสี่
ให้ดี อย่าให้เกิดเหตุอันใดขึ้น”

เยซื้อพยักหน้า “ฮูหยินวางใจเถิดเจ้าคะ”

เว่ยหลั้มุดหน้าลงกับแขนเสื้อของแม่นมเยแล้วขบกรามแน่น ในมุขที่

ผู้อื่นมองไม่เห็น นางเผยสีหน้าลึกลับออกมา... ชาตีก่อนก็แบบนี้ ตู้ซื้อเข้าไป
ในกระท่อม นาง จินฉื่อ และจินเก๋อรอยู่ด้านนอก ลักפקก็มีหญิงผู้หนึ่ง
เดินออกมาจากกระท่อมบอกว่าตู้ซื้อต้องการพบตัวนาง จากนั้นก็อุ้มนางเข้าไป
ด้านใน

จินฉื่อกับจินเก๋อเวลานั้นรู้เหตุการณ์ทั้งหมดจึงไม่ได้ขัดขวางแต่อย่างใด แค่
มองนางถูกสตรีผู้นั้นอุ้มตัวจากไป

ตอนที่กำลังจะเข้าไปในกระท่อมนางก็รู้สึกผิดปกติขึ้นมา เว่ยหลว่ดั้นรน
จนหลุดจากอ้อมแขนของอีกฝ่ายแล้ววิ่งหนีไปทางด้านหลัง หลังกระท่อมไม้
มีแม่น้ำอยู่สายหนึ่งที่ไหลลงสู่ตีนเขา นางจำเส้นทางได้ เพราะตอนที่ขึ้นเขามา
ก็มองเห็นแม่น้ำสายนี้ตลอด จึงพุ่งตรงไปยังจุดนั้น

น่าเสียดายที่นางยังเล็กลงจึงหนีไม่รอด ถูกคนของตู้ซื้อไล่ตามมาติดๆ
ตู้ซื้อโมโหจนตัดสินใจไม่ขายนาง แต่เข้ามาบีบคอหวังให้ตายไปเสีย... ตอนนั้น
เว่ยหลว่หวาดกลัวเป็นอย่างยิ่ง นางทำอะไรไม่ถูก ไม่เข้าใจว่าเพราะอะไร ทั้งที่
ก่อนหน้าตู้ซื้อขังขังมอย่างอบอุ่นให้นางอยู่แท้ๆ วินาทีถัดมาก็ผลักนางกลับต้องการ
พรากชีวิตนาง

นางรับรู้ได้ว่าตนเองเริ่มหมดลมหายใจลงเรื่อยๆ น้ำตาไหลออกมาจาก
หางตา นางถามตู้ซื้ออย่างยากลำบาก “ท่านแม่... เพราะอะไร ท่านแม่... ข้า
ทรมาน” ทว่าก็ไร้ประโยชน์

ครานั้นตู้ซื้อเอ่ยเช่นไรนะหรือ

อ้อ! นางบอกว่า “เจ้าสมควรตายไปตั้งนานแล้ว เจ้าตายไป... เว่ยเจิง
ของข้าถึงจะมีชีวิตที่ดี”

อย่างนั้นหรือ...

“พวกนางอยากมีชีวิตที่ดี เพราะฉะนั้นเลยต้องแลกด้วยชีวิตของข้า
อย่างนั้นหรือ”

เว่ยหลว่ยืมบาง ในเมื่อตู้ซื้อต้องการให้เว่ยเจิงมีชีวิตสุขสบายสมดังใจ
เช่นนั้นนางก็ไม่มีวันยอมให้พวกเขาได้สมปรารถนาเป็นแน่ นางมองจินหลวี่

พลาตัม “ปิ่นของพี่จินหลวี่ดังตามนัก ขออาหวัตุน้อยได้ไหม”

จินหลวี่ตามใจคุณหนูของนางมาแต่ไหนแต่ไร นับประสาอะไรกับแค่ขอตุ๋นปิ่นปักผม คุณหนูว่าอย่างไรก็ว่าอย่างนั้น นางจึงปลดปิ่นปักผมรูปดอกมะลิบนเรือนผมส่งให้เว่ยหลวี่ “ปิ่นอันนี้คมนัก คุณหนูระวังหน่อยเจ้าจะอย่าให้บาดเจ็บ”

เว่ยหลวี่รับไปก่อนจะเงยหน้าแล้วยิ้มให้อีกฝ่าย “อ้อ” นางไม่ทำบาดเจ็บตัวเองอยู่แล้ว เพราะปิ่นนี้ยังมีประโยชน์อีกมากนัก

ระหว่างที่รออยู่ในรถม้า เว่ยหลวี่เป็นเด็กดีไม่ตื้อไม่ชน เพียงแค่แกลงสองขาเล็กๆ ไปมาพลาตัมเล่นปิ่นปักผมในมือ

ตุ๋นที่อยู่ด้านในคงกำลังปรึกษาว่าจะแยกจินหลวี่กับเยชื้อออกไปอย่างไร แล้วนางจะทำเช่นไรดี ถ้าแอบหนีไปง่ายๆ ย่อมเสียเปรียบเป็นแน่แบบนั้นนอกจากจะเปิดโปงแผนการชั่วร้ายของตุ๋นชื้อไม่ได้แล้ว ยังอาจจะซ้ารอยชะตากรรมของตนเองอีกก็เป็นได้ นางอยากให้ตุ๋นชื้อพ่ายแพ้หมดรูป พังพินาศย่อยยับไปเลยเป็นดีที่สุด

เว่ยหลวี่กระตุกแขนเสื้อจินหลวี่ “พี่จินหลวี่ โฉนฮุยยังไม่ออกมาอีกเล่า ซ้ารอนจนเมื่อยแล้ว อยากกลับจวน ซ้าคิดถึงท่านพ่อ...”

จินหลวี่ปลอบนางอยู่ครู่หนึ่ง เมื่อไม่ได้ผลก็ผุดลุกขึ้น “บ่าวจะไปตุน้อยว่าเกิดอะไรขึ้น คุณหนูรออยู่ที่นี่นะเจ้าคะ เดี่ยวบ่าวกลับมา”

เว่ยหลวี่พยักหน้า กะพริบตาแล้วถามอย่างไร้เดียงสา “ฮุยฮุยมีความลับใดหรือ โฉนจึงต้องสนทนาโดยไม่ให้เราได้ยินด้วยเล่า”

ในสายตาคนอื่นเว่ยหลวี่ก็แค่พูดจาเรื่อยเรื่อยไปอย่างนั้นเอง แต่สำหรับจินหลวี่กับเยชื้อแล้ว วาจานี้ราวกับแสงสว่างชี้ทาง เดิมทีการกระทำของตุ๋นชื้อก็ดูพิลึกพิลั่นมากอยู่แล้ว แม้พวกนางจะไม่เอ่ยออกมา ทว่าก็เกิดความคลางแคลงขึ้นในใจ พ่อเว่ยหลวี่เอยขึ้นมาเช่นนี้จึงอดคิดมากไม่ได้

สองคนสบตากัน จินหลวี่ลงจากรถม้าแล้วค่อยๆ ย่องไปด้านหน้า

กระท่อมไม้ด้วยฝีมือแพรวเบา

ภายในกระท่อม ตู้ซื้อกำลังปรึกษายู่กับสองสามีภรรยาคุณั้นจริงๆ พวกเขามีใช้คนเมืองเชิงจิง แต่เป็นคนในอำเภอหลัวหลินที่อยู่นอกเมืองหลวง เลี้ยงชีพด้วยการลักพาตัวเด็กไปขาย สามีนี้นามว่าอู่โจว ส่วนภรรยาแซ่หวัง คนส่วนใหญ่เรียกนางว่าหวังซือ ชื่อเสียงของทั้งคู่ในอำเภอหลัวหลินนั้นมีคอดีเท่าใดนัก มักหลอกเด็กจากเมืองเชิงจิงแล้วนำไปขายยังเมืองอื่น ตู้เยว่อิงรู้จักทั้งคู่ผ่านแม่นมของตน แม่นมของนางเป็นคนอำเภอนั้น จากสายสัมพันธ์เก่าแก่ ไปๆ มาๆ ทั้งสองฝ่ายจึงรู้จักกัน

แม้ว่าตู้ซื้อจะร่วมมือกับพวกเขา แต่ในใจลึกๆ ก็ยังดูแคลนสองสามีภรรยาคุณั้นอยู่ดี

อู่โจวถามขึ้น “สาวใช้และหญิงอีกคนจะทำเช่นไร”

ตู้ซื้อมองเล็บมือสีแดงเจิดจ้าที่เพิ่งทาใหม่พลงคลุ้มผิงปากแล้วหัวเราะออกมา “ข้าจะหาข้ออ้างแยกสาวใช้ผู้นั้นออกไปเอง ทั้งแม่นมเยว่เอาไว่เพียงลำพัง เจ้าก็ทำตามคำสั่งข้า บอกนางไปว่าข้าต้องการพบเด็กคนนั้น แล้วก็อุ้มนางมาที่นี่เสีย”

‘แผนการนี้ก็พอจะเข้าที่อยูบ้าง แต่ว่า...’ หวังซือคิดในใจอย่างรอบคอบ ก่อนจะถามอย่างไม่วางใจเท่าใดนัก “คงไม่เกิดปัญหาใดหรอกกระมัง ท่านแน่ใจหรือว่าจะไม่มีผู้ใดตามหาตัวนาง มิใช่ว่าพอเราพานางไปแล้วกลับมีเรื่องยุ่งยากตามมาภายหลังนะ”

ตู้ซื้อปรายตามองอีกฝ่ายพลงแค้นเสียงเยือก “มารดาของนางยังไม่ต้องการนาง แล้วยังจะมีใครตามหานางอีกเล่า” พูดจบก็สั่งให้หญิงเสวี่ยหยิบเครื่องหอมออกมาจากแขนเสื้อ จากนั้นก็สั่งให้หวังซือ “หากเจ้าไม่วางใจจริงๆ เช่นนั้นก็ใช้สิ่งนี้ทำให้ทั้งคู่สับสนเสีย ปลอดภัยไว้ก่อน”

เครื่องหอมนี้มีชื่อว่ายากล่อมจิต มีฤทธิ์ทำให้นอนหลับสนิท แต่ถ้าใช้ปริมาณมากในครั้งเดียวจะทำให้สลบไสลไม่ได้สติ ตู้ซื้อให้คนเตรียมของสิ่งนี้

เอาไว้นานแล้ว และนางก็นำติดตัวมาด้วยความรอบคอบ

เป็นไปตามคาด ตอนที่นางหยิบเครื่องหอมนี้ออกมา หวังซื้อกิเบาใจ
 ลงมาก จากนั้นทั้งหมดก็วางแผนแล้วลงมือในทันที

**จินหลี่ที่อยู่นอกกระท่อมกลั่นหายใจหนึ่ง พอได้ยินบทสนทนาของคน
 เหล่านั้นนางก็รู้สึกหนาวยะเยือกตั้งแต่หัวจรดเท้า... สุธยินคิดจะขายคุณหนูสี่!**

ปกติอีกฝ่ายดีกับคุณหนูมาโดยตลอดมิใช่หรือ! หรือทำทางสนทสนม
 เอ็นดูเหล่านั้นล้วนแต่เสแสร้งทั้งสิ้น นางร้ายกาจถึงเพียงนี้เชียวหรือ

จินหลี่ตะลึงพริ้งเพริด จากนั้นก็พรวดพราดกลับเข้าไปในรถม้าแล้ว
 บอกเล่าตามที่ได้ยินมาให้เยื่อซึ้งคร่าวๆ เยื่อเองก็ทั้งตกใจทั้งเดือดดาล

“สุทธินจิตใจเหี้ยมโหดนัก!”

จินหลี่ดึงมีดอีกฝ่ายชวนออกไปดักนอก “เรารีบฉวยจังหวะที่พวกเขา
 ไม่ทันรู้ตัวว่าคุณหนูหนีกันเถอะเจ้าค่ะ! เรื่องนี้ต้องบอกให้นายท่านรู้!”

เยื่อพยักหน้า จากนั้นก็อุ้มเว่ยหลัวลงจากรถม้า สองแขนที่สั่นเทา
 ของนางกอดเว่ยหลัวไว้นแน่น ดวงตาแดงก่ำ “คุณหนูผู้นำเวหนาของบ่าว...”

เว่ยหลัวกอดคอแม่แนมเยื่อเอาไว้แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงไร้อิงสา “แม่แนม
 เย่ ท่านร้องให้ทำไม เหตุใดพวกเราจึงไปก่อนเล่า ไม่รอสุทธินหรือ”

พอได้ยินอีกฝ่ายพูดก็ทำให้เยื่อร้องไห้หนักขึ้น “คุณหนูช่างไร้อิงสา
 นัก! ชีนรอสุทธิน นางได้จับท่านไปขายแน่...”

แม่เจียงเมี่ยวหลันไม่อยู่แล้ว แต่ก่อนนางจะจากไป นางได้ฝากฝังบุตร
 ทั้งสองคนเอาไว้กับเยื่อว่าให้ช่วยดูแลพวกเขาเป็นอย่างดี แต่ดูเถิด... นาง
 ดูแลพวกเขาอย่างไรกัน อีกนิดเดียวก็เกือบปล่อยให้คุณหนูหลุดมือไปแล้ว!

หากมิใช่เพราะรู้ตัวเสียก่อน ป่านนี้คุณหนูจะมีชะตากรรมเช่นไร... แค
 คิดถึงภาพเหตุการณ์เลวร้ายที่อาจเกิดขึ้น ความละอายใจก็ก่อตัวขึ้นทันที

คนที่อยู่ในกระท่อมสังเกตเห็นความเคลื่อนไหวจึงออกมาดู ก่อนพบว่า
 ภายใต้อาคารว่างเปล่า พวกเขานั่นไปแล้ว!

เพราะคิดว่าก๊วยของสตรีนั้นสั้นและคงหนีไปได้ไม่ไกล ตู้ซื้อจึงเฝ้า
 กับอุจจาระด้วยน้ำเสียงลอดโทรศัพท์ “ยังไม่รีบจับตัวกลับมาอีก!” หากพวกเขานี้
 รอดไปได้ นางจะแก้ตัวกับเว่ยคุนอย่างไรเล่า

ตอนนี้นางหาได้สนใจจินหลี่กับเย่ซือ ขอเพียงจับตัวทั้งหมดกลับมา
 ได้ นางจะไม่มีวันปล่อยให้ทั้งคู่หลุดรอดไปได้อีก!

อุจจาระเป็นบุรุษที่วิ่งได้เร็ว ไม่นานเขาก็ไปดักหน้าเย่ซือเอาไว้ได้ เขา
 ยื่นมือออกไปคว้าตัวเว่ยหลัวที่อยู่ในอ้อมอกของอีกฝ่าย “เอนางมานี่!”

คนผู้นี้ทั้งผอมเกร็งและดำคล้ำ ใบหน้าดูร้ายป่าเถื่อน ฟันเหลืองเต็มปาก
 เว่ยหลัวเห็นแล้วสะดุ้งเสียวเย็นยิ่งนัก และมีหรือที่เย่ซือจะยอมส่งเว่ยหลัวให้
 อีกฝ่าย นางอุ้มเว่ยหลัวลงจากถอยไปด้านหลัง พอหันไปแล้วเห็นตู้ซื้อที่วิ่ง
 ตามมาก็อดเอ่ยขึ้นอย่างขุ่นเคืองไม่ได้

“สุหยิน! แม้คุณหนูสี่จะมีโช่บุตรแท้ๆ ของท่าน แต่นางก็เป็นบุตรของ
 นายท่าน เป็นคุณหนูสี่แห่งจวนอิงกั๋วกงนะ ไฉนท่านถึงทำเช่นนั้นกับนาง!”

ตู้ซื้อก้าวเข้ามาช้าๆ ก่อนปรับสีหน้าให้เป็นปกติ จากนั้นก็เปลี่ยนเป็น
 รอยยิ้มสุภาพ “แม่นมเย่พูดอะไรเข้าใจไม่เข้าใจ ข้าแค่เห็นว่าที่นี้ทิวทัศน์งดงาม
 ถึงได้พาอาหลัวมาชมดู” เอยจบนางก็ถามเว่ยหลัว “เจ้าชอบที่นี่หรือไม่?”

เว่ยหลัวไม่ไว้หน้าอีกฝ่ายเลยแม้แต่หน่อย เด็กหญิงส่ายหน้ารัวๆ “ไม่
 ชอบ!”

ตู้ซื้อเดินเนิบนาบเข้าไป “เหตุใดจึงไม่ชอบเล่า”

นางกำลังหลอกล่อให้เว่ยหลัวสนทนากับเธอเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจ
 ระหว่างที่พูดคุยกันอยู่นั้น อุจจาระก็เดินมาจากด้านหลังแล้วใช้ผ้าเช็ดหน้าปิดปาก
 และจุมพิตเย่ซือเอาไว้ ผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นชุบยาหอมจืดไว้ในปริมาณมาก หาก
 เย่ซือสูดดมเข้าไปเพียงนิดก็จะสลบในทันที

อุจจาระกำลังจะลงมือ ใครจะคิดว่าเด็กหญิงตัวน้อยกลับหันมาถลึงตาใส่

จากนั้นก็เงี้ยวตุ๋นในมือแทงเขา!

ยามที่นางจ้องมา ดวงตาระจ่างใสคุ่นั้นเย็นชามากไม่น่าเชื่อ ทำเอา
อุ๊ใจตะลึงงันไปชั่วครู่จึงไม่ทันได้หลบเลี่ยง เขารู้สึกเจ็บปลาบที่ใบหน้า จากนั้น
ก็ร้องไห้อ้อ แล้วเอามือกุมหน้าพาลงก้ำถอยหลัง พอหงายฝ่ามือดูก็พบว่าเต็ม
ไปด้วยเลือดสดๆ

เว่ยหลว่ใช้ปืนปักผมกริดแทงใบหน้าเขาจากหางตาลงมาถึงมุมปาก
บาดแผลทั้งลึกทั้งยาวทำให้เจ็บปวดจนเขาไร้เรี่ยวแรงไปพักใหญ่

ตู้ซื่อเองก็ตะลึงงัน คิดไม่ถึงว่าเด็กตัวเล็กๆ จะใจเด็ดถึงเพียงนี้ นาง
ต้องใช้เรี่ยวแรงมากแค่ไหนกัน... ขณะกำลังจะอำปากก็เห็นว่าเว่ยหลว่เงี้ยวปิ่น
ที่เประอคราบเลือดพุ่งเข้าใส่ตน นางจึงรีบถอยหลังกรูดอย่างตระหนก จากนั้น
ก็เซไปกระแทกหินเสวี่วี่ ก่อนสลุดลมหายใจเย็นเยียบ

เว่ยหลว่ทำร้ายคนโดยไม่รู้สึกหว่านเลยแม้แต่นิด! น่าเสียของนาง
ทั้งเย็นชาและไร้เดียงสา

“ซูหยินรู้จักเขาอย่างนั้นหรือ อาหลว่ไม่ชอบให้ใครสัมผัสกาย ท่านบอก
เขาไปว่าอย่าสัมผัสตัวข้าได้หรือไม่”

นี่ใช่คำพูดของเด็กวัยหกขวบหรือ นี่มันเด็กเสียสติชัดๆ!

มานตาของตู้ซื่อหดวูบลง เห็นชัดว่าตกใจกับเหตุการณ์นี้เพียงใด นาง
เข้าใจมาตลอดว่าเว่ยหลว่เป็นเด็กน้อยไร้เดียงสาไม่เข้าใจโลก แต่ไม่เคยรู้เลย
ว่าอีกฝ่ายก็มีมุมเหี้ยมโหดเช่นนี้

วินาทีนั้นเจ้าตัวจึงรีบพยักหน้าแล้วเอ่ย “ได้ๆ”

เรื่องบานปลายมาถึงขั้นนี้แล้ว เกรงว่าวันนี้คงมีอาจจบลงด้วยดีได้
อุ๊ใจที่บาดเจ็บนอนกลิ้งเกลือกอยู่บนพื้น ส่วนสาวใช้คนอื่นๆ ที่มาเห็นภาพ
นองเลือดต่างพากันขยาดปิ่นเงินในมือเว่ยหลว่ กลัวว่าหากเข้าไปใกล้อีกฝ่าย
เพียงนิด หนูน้อยอาจจะกริดรอยแผลลงบนใบหน้าที่ตนด้วยเช่นกัน

ไม่มีใครกล้าขยับเข้าไปแม้เพียงก้ำเดียว

เยื่อที่จับกับเงินหลวี่เองก็ตกใจไม่น้อย ทว่าทั้งคู่อคิดแล้วว่าเพราะเว่ยหลว่

ถูกต้อนให้จนมุม นางจึงต้องลงมือเช่นนั้น ความคิดนี้ยิ่งทำให้ทั้งคู่เวทนา
เว่ยหลัวมากขึ้นกว่าเดิม

ใบไม้เอนไหว แสงอาทิตย์ที่สาดกระทบลงมาทำให้เกิดเงาแสงวูบวาบ
ทอดลงกับพื้นดิน คนบนยอดไม้ดูละครฉากใหญ่จนพอใจก็บิดซ้ายเลี้ยวแล้ว
ยัดตัวตรง จากนั้นก็กระโดดลงมาอยู่ท่ามกลางคนกลุ่มนั้น

บุรุษของอาจในชุดสีฟ้าผู้นี้คือองครักษ์ของเจ้าเว่ยหลัว เขาหันมายิ้มยังพื้น
ให้เว่ยหลัว

“น้องหนู! เจอตัวเจ้าจนได้”

ห้า

คนผู้นั้นกระโดดลงจากยอดไม้สูงแต่กลับไม่เป็นอะไรเลยแม้แต่ชนิด
คนอื่น ๆ ได้แต่ตัวแข็งทื่อไปหมด

เย่ชือเห็นว่ามีอีกฝ่ายตั้งใจมาหาเว่ยหลัวโดยเฉพาะ นางก็กอดเว่ยหลัว
แน่นขึ้นตามสัญชาตญาณ “เจ้าเป็นใครกัน”

เว่ยหลัวไม่ได้เล่าเรื่องที่นางลงจากรถม้าไปซื้อหน้ากากให้เย่ชือฟัง
อีกฝ่ายจึงไม่รู้ถึงเหตุการณ์ดังกล่าว และไม่รู้ว่ามีเว่ยหลัวนั้นกัดข้อมือจ้าวเจี้ย
อย่างแรง แต่รู้ถึงเรื่องนี้ดี เขาสะกดรอยตามรถม้าของจวนอิงกั๋วลงมาจนถึง
วัดหู่กั๋ว เดิมทีคิดว่าหาโอกาสสั่งสอนนั้งหนุผู้นี้สักหน่อย จะบอกว่าเขาจิตใจ
คับแคบก็ดี ผู้ใหญ่รังเกียจก็ช่าง อย่างไรก็ตามเขาก็ไม่มีวันปล่อยเจ้าเด็กแสบไป
เป็นอันขาด นับประสาอะไรกับร่างกายทำนองที่มีค่าดุจทองนับพันนับหมื่น
ซึ่ง จะปล่อยให้ผู้อื่นมาล่วงเกินเองง่ายๆ ได้อย่างไร

คิดไม่ถึงว่าหลังจากที่สะกดรอยตามมาเรื่อยๆ เขาจะได้เห็นเหตุการณ์
ที่ไม่คาดฝันนี้ เขาที่อยู่ด้านหลังกระท่อมไม่ได้ยินบทสนทนาระหว่างตู้ชือ
กับสองสามีภรรยาอย่างชัดเจน ที่แท่นงูที่ดูมีสกุลรุนชาติผู้นี้ก็มีแม่เลี้ยง
ใจมารที่กำลังวางแผนจะขายนางให้โจรลักเด็ก

‘พิษที่ร้ายกาจที่สุดย่อมมีพันจิตใจสตรี’ คำพูดนี้ไม่มีอะไรผิดไปสักนิดเดียว

แม้จะรู้สึกว่าการนำเวทนา ว่าเขาก็ทำได้คิดยื่นมือเข้าช่วยเหลือ เพียงลบสิ่งเกดสถานการณ์ดูโกลัๆ แทน เด็กหญิงผู้นี้กลับทำในสิ่งที่เกินความคาดหมายออกมา ตอนที่ปั่นป่วนผมแหลมคมแทงสวลงไป เจ้าตัวไม่แม้แต่จะกะพริบตาด้วยซ้ำ

จูเก็งรู้สึกสนุกขึ้นมา เขาซ่อนตัวอยู่บนยอดไม้พลางมองเหตุการณ์อย่างออกรสชาติ แต่สุดท้ายก็อดรนทนไม่ไหวต้องกระโดดลงมารวบรวม

เย่ชื่อคิดว่าเขาเป็นพรรคพวกเดียวกับตุ๊ชื่อ จึงถอยหลังไปสองก้าวอย่างระวาง “ข้าขอบอกพวกเจ้าเอาไว้ ขอเพียงข้ายังมีชีวิตอยู่ พวกเจ้าอย่าได้คิดแตะต้องแม้ปลายเส้นผมของคุณหนูล่ะ!”

เว่ยหลัวซาบซึ้งกับคำพูดนี้เป็นอย่างยิ่ง นางผิงหน้าลงกับชอกคอเย่ชื่อ พลางเอ่ยออกมาเบาๆ “แม่นมเย่...” นางหาได้สนใจจูเก็ง ทำราวกับไม่รู้จักเขามาก่อนอย่างไรอย่างนั้น

ตอนแรกนางเจตนาจะหาเรื่องจ้าวเจี้ยจริง ๆ จุดประสงค์ก็เพื่อหลอกล่อพวกเขาให้ตามมาที่นี่ พอถึงวินาทีวิกฤติอีกฝ่ายก็อาจจะปรากฏตัวขึ้น ทว่าตอนนี้ไม่จำเป็นอีกแล้ว ต่อให้ไม่มีจูเก็งนางก็รับมือกับตุ๊ชื่อได้อยู่ดี

เมื่อจูๆ ก็มีบุรุษผู้หนึ่งปรากฏตัวขึ้นแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย ข้ายังดูออกกว่าเป็นยอดฝีมือมีวรยุทธ์สูงส่ง ตุ๊ชื่อเห็นฝ่ายนั้นเอ่ยกับเว่ยหลัวด้วยน้ำเสียงสนิทสนมก็คิดว่าเขาคงเป็นน้องครักษ์ที่เว่ยคุนส่งมา เพราะในจวนอิงกั่วงก็มีการเลี้ยงดูองครักษ์ประจำจวนเอาไว้ แต่ละเรือนจะมีองครักษ์คอยพิทักษ์นับสิบนาย ดังนั้นจึงไม่แปลกที่นางจะคิดเช่นนี้ หญิงสาวจึงปรับสีหน้าแล้วเอ่ยด้วยเสียงกร้าว “เจ้าเป็นใครกัน!”

จูเก็งเป็นคนมุทะลุ เขาหาได้ใส่ใจขนบธรรมเนียมไม่ ได้ยินเช่นนั้นจึงยิ้มแหย่เยี้ยว “ข้าไม่ใ้ใครทั้งนั้น แค่อยากจะพาคุณหนูของพวกเจ้าไปด้วยกันสักหน่อย”

ตู้ซื้อระวาง “ไปทีใด”

นางจำเป็นต้องระวางเอาไว้ก่อน เพราะหากคนผู้นี้เป็นองครักษ์ที่เว่ยคุนส่งมาจริงๆ แล้วอีกฝ่ายส่งเว่ยหลัวกลับไปยังจวนอิงกั๋วอย่างปลอดภัย เกิดเด็กนั้นน้อยปากฟ้องเรื่องของนางต่อหน้าเว่ยคุนละก็ จะเป็นการปล่อยโอกาสสำคัญให้หลุดมือไปโดยไม่อาจแก้ตัวได้อีกแล้ว

ไม่ได้! จะให้เขาพาเว่ยหลัวไปไม่ได้! พอลคิดเช่นนั้นแวตตาของตู้ซื้อก็สาดประกายเย็นเยือก

“ข้าเป็นคนพาอาหลัวมา จึงต้องพานางกลับจวนเอง เจ้ามีสิทธิ์อะไรกัน” จากนั้นก็หันไปทางเว่ยหลัว ก่อนจะเปลี่ยนสีหน้าเป็นอ่อนโยนในพริบตา “อาหลัว... เมื่อครูเจ้าตกใจแยแสแล้วกระมัง เจ้าอย่าเข้าใจผิดไป คนผู้นี้หาได้คิดจะทำร้ายเจ้าไม่ เขาเห็นว่าเจ้าหน้าตางดงามจึงอยากจะขอลืมเจ้าก็เท่านั้น”

ขอเพียงดึงตัวเว่ยหลัวไว้ได้ นางไม่เชื่อว่าจะหาโอกาสกำจัดอีกฝ่ายไม่ได้อีก!

ทางหวังซื้อภรรยาของอุ๋จวได้ยืนชนนั้นก็รีบเอออ “นั่นสิ เข้าใจผิด... เข้าใจผิดกันใหญ่แล้ว! เราสองผิวเมียเป็นเพียงคนล่าสัตว์อยู่บนภูเขาเท่านั้น ฮูหยินเคยช่วยชีวิตพวกเราเอาไว้โดยบังเอิญ วันนี้พวกเราจึงอยากตอบแทนบุญคุณบ้าง ประจวบกับเห็นคุณหนูผู้นี้น่ารักน่าชังนัก เลยอดขอลืมมาเชยชมไม่ได้ ไม่คิดเลยว่าคุณหนูจะกรีดใบหน้าสามีข้าจนเป็นแผลแบบนี้... แผลลึกขนาดนี้ ต่อไปจะทำเช่นไรเล่า” เจ้าตัวพูดพลางกอดร่างของอุ๋จวเอาไว้แล้ว ร้องไห้ร้องไห้ออกมา

วาจานี้มีช่องโหว่อยู่มากมาย หากเป็นคนมีความคิดสักหน่อย แคฟังก็ย่อมพบข้อพิรุธทันที ยังไม่ต้องพูดเรื่องที่ตู้ซื้อเป็นฮูหยินของสกุลใหญ่โต นางไม่มีทางข้องเกี่ยวกับคนล่าสัตว์เป็นแน่ แต่สถานะที่ปั่นแต่งขึ้นมานี้ก็พอที่จะทำให้ผู้คนดูแคลนได้แล้ว ข้ารูปร่างผอมกะหร่องของอุ๋จวผู้นี้ มีลักษณะอย่างคนล่าสัตว์เสียที่ไหน อยวว่าแต่จะล่าได้สัตว์ป่าสักตัวเลย แคเข้าป่าก็น่าจะเอาชีวิตตัวเองไปเสี่ยงเสียก่อนแล้ว

จินหลี่ฟังวาจานั้นก็เดือดดาลเป็นที่สุด นางได้ยินคำพูดของตู้ซื่อ กับโจรลักเด็กเต็มสองหูอยู่แต่ๆ พอเห็นว่าทั้งสองฝ่ายรวมหัวสมคบคิด ทำผิด มียอมรับผิด นางจึงเอ่ย “เมื่อครูฐยหินหาได้พูดเช่นนี้ ท่านบอกว่าจะขาย คุณหนูให้สองคนนี้ โดยจะทำให้พวกเราสลับ... ท่านทำเรื่องพวกนี้ ไม่กลัวว่า นายท่านจะรู้หรือ”

ตู้ซื่อลอบกำหัดแน่น ปลายเล็บที่ทาด้วยสีทาเล็บจากดอกเฟื่องเซียน จิกเข้าไปในผิวหนัง เมื่อเห็นสีหน้าอาฆาตแค้นของจินหลี่ก็แสร้งทำเป็นโกรธ เกรี้ยวอย่างหนัก “พูดจาเหลวไหล! ข้าเคยเอ่ยวาจาสกปรกพวกนั้นเมื่อใดกัน”

จินหลี่ผุดลุกขึ้น ตาแดงก่ำทั้งสองข้าง “ข้าได้ยินหมดแล้ว...”

สองคนโต้เถียงกันอย่างไม่ลดละ จูเก็งลอบคิดในใจว่าฐยหินผู้นี้โกหก ตาโลดเต้น ไม่ใช่แค่สาวใช้ที่ได้ยิน ตัวเขาเองก็ได้ยินชัดเจนเช่นกัน คาดว่าเวลานี้ยาที่ทำให้สลับหอนั้นก็ยังอยู่ที่ตัวอุจิวหรือไม่กี่ห้วงซื่อ เขาไม่สนใจที่จะดู อีสตรีทะเลาะกัน เป้าหมายของเขาก็คือพาตัวเว่ยหลวไป จูเก็งฉวยจังหวะที่ เยื่อไม่ทันระวังเบี่ยงตัววูบ ก้าวพรดมาหยุดอยู่ตรงหน้านาง ก่อนจะฉก เด็กหญิงในอ้อมแขนของอีกฝ่ายพาเหาะทะยานขึ้นไปบนต้นจางซู จากนั้นก็ กระโดดไปตามคาบไม้แล้วหายวับไป

เยื่อที่อยู่ด้านล่างอุทานดังลั่น “คุณหนู...!”

จูเก็งนำตัวเว่ยหลวลงมาถึงเชิงเขา จากนั้นก็หยุดฝีเท้า เขาวางนางลง กับพื้น จากนั้นก็กุมต้นคอพลางสูดลมหายใจลึก “นั่งหนู น้ำมือโหดเหี้ยม ดีนี...”

ต้นคอเขามีรอยแผลกรีดใหม่ๆ เนื่องจากเมื่อครูเว่ยหลวตื่นไม่หลุด นางจึงใช้ปืนปักผมแทงเข้าที่คอเขา โชคดีที่เขาหลบทันจึงเฉียดผิวไปเพียงนิด หากถูกแทงเข้าไปเต็มๆ ละก็ วันนี้คงต้องเอาชีวิตทิ้งไว้ที่นี่เป็นแน่!

ไม่รู้เด็กหญิงผู้นี้เป็นอะไรไป ปกติเด็กหกลขวบคนอื่นๆ ยังเอาแต่อดอ้อน อยู่ในอ้อมอกมารดาอยู่เลย แต่นางทำตัวประหนึ่งสุนัขจิ้งจอก เดียวทำร้าย

คนนั้นเดียวทำร้ายคนนี้

หากมิใช่เพราะเขาต้องนำตัวนางกลับไปให้ท่านอ่องจัดการละก็ เขาก็
อยากจะทำนางเอาไว้ที่นี้แล้วไม่ดูดำดูดีเหมือนกัน

เว่ยหลัวกำป็นปักผมแล้วเงยหน้ามองเขา “แม่นมเย่กับสาวใช้ของข้า
ยังอยู่บนภูเขา เจ้าจะพาข้าไปที่ใด”

ยามนี้อาชารูปรางสง่าสีน้ำตาลแดงถูกผูกเอาไว้ข้างต้นไม้ต้นหนึ่ง จูเกิง
ไม่ตอบคำถามนาง เขาก้าวเข้าไปแก้เชือกที่ผูกไว้ ก่อนจะอุ้มนางไปนั่งด้านหน้า

“ไปที่ใด ก็ต้องไปพบกับนายท่านของข้านะสิ เมื่อครู่เจ้าใช้ฟันซี่ไหน
กัดเขา เดี่ยวเจ้าก็จะถูกถอนฟันซี่นั้นออกมา” เขาแก้มขมูเว่ยหลัวไปอย่างนั้นเอง
อันที่จริงเขาก็เจตนาจะทำให้นางกลัว ทว่าท่านอ่องกลับไม่เห็นด้วยเสียนี้

เว่ยหลัวได้ยืนแบบนั้นก็ยกมือปิดปากทันที แล้วมองเขาด้วยสายตา
หวาดๆ

จูเกิงฉีกยิ้มหยัน ตอนนั้นรู้จักกลัวแล้วสินะ เมื่อครู่ทำอะไรลงไปเล่า
กัดเสียแรงขนาดนั้น คิดบ้างหรือไม่ว่าท่านอ่องของเขาจะเจ็บ

จูเกิงแก้มขมูนาง ข้างยังไม่ปลดอีกด้วย เขากุมบังเหียนมัน จากนั้น
ก็ตะโกน “ไป!” เจ้าข้าก็ทะยานออกไปเบื้องหน้าอย่างรวดเร็ว

วัดหูกั่วอยู่ไม่ห่างจากเมืองเซิงจิงเท่าใดนัก ใช้เวลาเพียงหนึ่งเค่อ¹³ ก็
มาถึง จูเกิงตั้งใจจะพาเด็กหญิงกลับไปตำหนักอ่องจึงเพื่อให้ท่านอ่องได้
สั่งสอนนางสักหน่อย ดูซิว่าวันหลังจะยังกล้ากัดคนอื่นไปทั่วอีกหรือไม่

แต่แล้วเจ้าตัวก็รู้สึกผิดปกตขึ้นมาระหว่างทาง เพราะผู้คนบนท้องถนน
พากันมองมาที่เขา บ้างก็ชี้มือชี้ไม้ บ้างก็ส่ายหน้าถอนใจ ช่วงแรกเขาก็รู้สึก
อึดอัดคับข้องใจยิ่งนัก ได้แต่เดินทางมาเรื่อยๆ ด้วยความฉงน แต่หลังจาก
ได้ยินเสียงร้องไห้สะอึกสะอื้นเบาๆ ก็มองดูก็เห็นว่านางหนูกำลังร้องไห้ร้องไห้
น้ำตานองหน้า!

---

¹³ 1 เค่อ เป็นเวลาประมาณสิบห้า นาที

เว่ยหลัวตกใจจนตัวแข็งทื่อ ก่อนจะมองอีกฝ่ายอย่างหวาดหวั่นแล้ว หยุดร้องให้ จูเกิงเดินกลับไปกลับมา เงยหน้าขึ้นทำท่าจะเอ่ยอะไรบางอย่าง ก็หันไปเห็นบุรุษในชุดเขียวที่ยืนอยู่บนหอสุราฝั่งตรงข้าม ฝ่ายนั้นทำแขนกับ รวาระเบียงแล้วส่ายหน้าซ้ำๆ

คนผู้นี้มีนามว่าหยางฮั่ว เป็นองครักษ์ประจำตัวของเจ้าเจี๋ยหรือท่าน อ๋องจิ้งเช่นเดียวกับจูเกิง ในเมื่อเป็นองครักษ์ประจำตัวปกติก็ควรจะอยู่ข้างกาย เจ้าเจี๋ยชนิดไม่ห่างแม้แต่ก้าวเดียว ทว่าเขากลับมาปรากฏตัวที่นี่ สาเหตุเดียว คือต้องเป็นคำสั่งของเจ้าเจี๋ยนั่นเอง

จูเกิงเข้าใจทันใด เขาสงบสติอารมณ์ลงก่อนหันกลับมาแล้วเสริมทำเป็น เอ่ยกับเว่ยหลัวด้วยความรำคาญใจ “บ้านเจ้าอยู่ที่ใด”

เว่ยหลัวสูดจุก “จวนอิงกั๋วกง”

นางเป็นคุณหนูแห่งจวนอิงกั๋วกงอย่างนั้นหรือ... จูเกิงตกใจนิดหน่อย ทว่าก็ไม่ได้ชักความอันใดอีก อุ้มเว่ยหลัวขึ้นไปนั่งบนหลังม้าแล้วเหวี่ยงตัวขึ้นไปนั่งตาม ก่อนจะควมมำมุงหน้าไปยังจวนอิงกั๋วกง

สายตาเขามองตรงไปเบื้องหน้าจึงไม่เห็นว่าน้ำตาเว่ยหลัวหยุดได้ตามใจสั่ง ช่วงวินาทีเดียวนางก็หยุดร้องให้ เว่ยหลัวกะพริบตา ก่อนจะแผยรอยยิ้ม เป็นต่อออกมา หาได้มีสีหน้าท่าทางอย่างคนที่ถูกข่มเหงดังเมื่อครู่อีกไม่

หลังจากมาถึงจวนอิงกั๋วกงแล้ว จูเกิงก็มองอีกฝ่ายเดินเข้าไปในจวน
ก่อนจะขี่ม้าจากมา เดิมทีเขาคิดว่าอย่างมากเว่ยหลัวก็เป็นเพียงบุตรสาวของ เศรษฐีสกุลดัง คิดไม่ถึงเลยว่าอีกฝ่ายจะเป็นถึงหลานสาวของอิงกั๋วกง อิงกั๋วกง นั้นมีอำนาจพอสมควรในราชสำนัก อุปนิสัยเคร่งขรึมจริงจังไม่เกรงกลัวผู้ใด นับว่าเป็นคนมีความสามารถมากที่สุดในบรรดาขุนนางอาวุโสทั้งหมด ดูผลงาน ในราชสำนักอย่างเป็นขั้นเป็นตอน ทว่าดูจากเหตุการณ์ในวันนี้ การปกครอง คนในจวนของเขาคงไม่ค่อยเข้าที่เท่าใดนัก... หลานสาวถูกแม่เลี้ยงวางแผน ลอบทำร้ายจนเกือบจะถูกขยไปอยู่ในเงื้อมมือโจรลักเด็ก เขาเองก็คงไม่รู้

เรื่องนี้ด้วยซ้ำ!

เมื่อจุเก็งกลับมาถึงตำหนักอ่องจิ้ง หยางฮ่าวก็บอกว่าท่านอ่องเรียกพบ เขาจึงตรงไปที่ห้องหนังสือด้านหลังตำหนัก

จ้าวเจี๋ยอยู่ในห้องหนังสือ เขาสวมชุดฉางฝู¹⁴ สีเหลืองเข้มลายขี้วัว ลูกพลับ กำลังนั่งอยู่ตรงเคี้ยวโถวอัน¹⁵ แต่ไม่ได้เปิดตำราอ่าน กลับทุ่มความสนใจอยู่กับกล้วยไม้ชูฉินเจียนหลันที่เจิ้งยงผู้ตรวจการราชสำนักเพิ่งส่งมาให้ วันนี้ กล้วยไม้นี้มีราคาสูงลิ่วเพราะเป็นพันธุ์ที่หาได้ยากยิ่ง เจิ้งยงนั้นยอมเสียเงินจำนวนมากเพื่อขนมาจากทางใต้ เพราะมาจากสายพันธุ์หลงเหยียนชู มีชื่อว่าไถอันชู การดูแลนั้นต้องทุ่มเทเป็นอย่างมาก ทว่าเพราะเขาสนใจ จึงไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นเรื่องยุ่งยากแต่อย่างใด

คนในตำหนักต่างรู้ดีว่าท่านอ่องจิ้งชื่นชอบกล้วยไม้ พอบรรดาขุนนางทั้งหลายรู้ว่าเขาเดินทางกลับมาเมืองหลวงแล้ว ต่างพากันส่งของกำนัลมาให้เพื่อประจบเอาใจเขากันเป็นแถว

บริเวณข้อมือเขาพันผ้าพันแผลเอาไว้ หมอหลวงได้แวะมาดูอาการให้แล้ว และบอกว่ารอยกัดนั้นก็ลึกเข้าไปในเนื้อ ต่อให้บาดแผลหายดีก็ยังคงเห็นรอยฟันอยู่ และคงจะไม่หายไปในระยะเวลานี้แน่

จุเก็งก้มหน้ารายงานเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมด พอเล่าถึงตอนที่เวย์หลัวใช้ปืนปักผมทำร้ายอุ๋โจว น้ำเสียงของเขาก็แผ่วไปด้วยแววชื่นชม “น้องหนูผู้นั้น ร้ายกาจจริงๆ ตอนนีไบบ่หน้าชายคนนั้นและทะเลไปหมด...” ทันใดนั้นเขาก็นึกขึ้นได้ว่าท่านอ่องของตนก็ประสพชะตากรรมไม่ต่างกันจึงหุบปากทันที

จ้าวเจี๋ยยังคงสงบนิ่งเช่นเดิม เขาเอ่ยถาม “เจ้าส่งนางกลับจวนไปแล้ว?”

¹⁴ ชุดขุนนางลักษณะกึ่งลำลอง

¹⁵ เครื่องเรือนจีนโบราณชนิดหนึ่ง มีลักษณะคล้ายโต๊ะขนาดเล็ก ทรงเตี้ย ปลายโต๊ะทั้งสองด้านโค้งสูงขึ้น ใช้สำหรับเขียนหนังสือ ทั้งยังเป็นโต๊ะน้ำชาหรือวางของเช่นบวงสรวงต่างๆ

จูเก็งพยักหน้า “ผู้น้อยเห็นนางเดินกลับเข้าไป” มาคิตะๆ ดูกี้ให้จงน
ยิ่งนัก “ไหนท่านอ่องถึงปล่อยนางไปง่าย ๆ เล่า”

จ้าวเจี้ยเคาะปลายนิ้วเรียลงกับโต๊ะ ก่อนจะคลี่ยิ้มบาง “เจ้าบอกว่า
นางร้องไห้จ้ะมิใช่หรือ” นึกไม่ออกเลยว่าเด็กหญิงท่าทางดูต้นเช่นนั้นยามร้องไห้
แล้วจะมีสภาพเช่นไร จ้าวเจี้ยคิดแล้วก็เสียดายนักที่ไม่มีโอกาสเห็น

จูเก็งเผยสีหน้ากระอักกระอ่วน “ขอรับ... ก่อนหน้านั้นยังปกติดีอยู่เลย
ใครจะคิดว่าจู่ๆ บทจะร้องนางก็ร้องขึ้นมาดื้อๆ”

จ้าวเจี้ยคลี่ริมฝีปาก จูเก็งพอจะคาดเดาได้ว่าดูท่าแล้วนางคงเสแสร้ง
เป็นแน่ เพื่อให้เขาปล่อยนางไป ถึงได้ร้องไห้ออกมาเสียน่าสงสาร หากเป็น
เช่นนั้นจริงเด็กคนนั้นก็เจ้าเล่ห์ยิ่งนัก

จ้าวเจี้ยละสายตากลับมามองกล้วยไม้ชูชิ่งเจียนหลันในแจกันจึงไ้-
หลัน¹⁶ ก่อนตกอยู่ในวังวนของตน...

ที่เขาให้จูเก็งปล่อยตัวเว่ยหลัวไปหาใช่เพราะมีจิตใจดีงามไม่ แต่เพราะ
รู้ม่านางเป็นคุณหนูแห่งจวนอิงกั๊วกง เขาพอจะจำอิงกั๊วกงเว่ยฉางซุนได้ เป็น
ขุนนางเผ่าตงฉิน ฝ่าบาทเรียกเขาเข้าพบเมื่อใดก็จะกริ้วจนข้าวของพังพินาศ
แทบทุกครั้ง สาเหตุก็เพราะอีกฝ่ายเคร่งครัดเอาจริงเอาจังเกินไป ไม่รู้จัก
ยืดหยุ่นในบางเรื่อง และมักจะทำให้ฝ่าบาทตรัสไม่ออกอยู่เสมอ แต่แม้จะ
ทรงขุ่นหึงเพียงใดก็มีอาจจัดการเขาได้ง่ายนัก เนื่องจากอิงกั๊วกงนั้นมีทั้งชื่อเสียง
และอำนาจบารมี ดั่งผมเพียงเส้นก็กระทบไปทั้งร่าง หากเหตุการณ์นี้ทำให้
อิงกั๊วกงติดหนี้บุญคุณและเอนเอียงมาเป็นพวกเดียวกันได้ แบบนี้ก็ไม่ใช่เรียกว่า
ถูกกั๊วอย่างเปล่าประโยชน์เสียทีเดียว

จ้าวเจี้ยคิดถึงคำบอกเล่าของจูเก็งที่มีต่อเว่ยหลัวแล้วก็คลี่ริมฝีปากอย่าง
นึกสนใจ “เจ้าหมายถึงคุณหนูคนใด”

จูเก็งจึงตอบ “คุณหนูสี่ ผู้น้อยได้ยินว่าฝ่าประตูเรียกนางเช่นนี้”

¹⁶ เครื่องเคลือบทองเหลือง หนึ่งในหัตถกรรมชั้นยอดของจีน

เว่ยหลัว... คุณหนูสี่แห่งจวนอิงกั๊วกง

เรื่องเดียวที่เกินความคาดหมายของเขาก็คือเด็กหญิงผู้นั้นเอง เด็กอายุหกขวบใช้ปืนปักผมกรีดหน้าบุรุษโดยไม่แม้จะกะพริบตา ความกล้าและความเหี้ยมนี้หาใช้ใครๆ ก็ทำได้ไม่

จำเจยลูปบาดแผลที่ข้อมือ แผลนั้นไม่เจ็บแล้ว เด็กคนนั้นมอบของกำนัลชิ้นใหญ่ให้เขาตั้งแต่แรกพบ และเรื่องนี้ก็ทำให้เขาต้องมองนางในมุมที่ต่างไปจากเดิม

ณ จวนอิงกั๊วกง

ตอนออกจากจวนเว่ยหลัวเดินทางไปพร้อมกับตู้ซื้อ หว่ายามกลับมางกลับมาเพียงลำพัง ทำเอาบ่าวเฝ้าประตูดอกใจไม่น้อย รีบเปิดประตูให้อีกฝ่ายเข้าจวนโดยเร็ว พอกวาดตามองรอบๆ ภายหลังไม่พบว่าเว่ยหลัวบาดเจ็บจึงถาม

“ไหนคุณหนูถึงกลับมาคนเดียวเล่า ฮูหยินหาไปอยู่เสียที่ไหน เหตุใดท่านจึงอยู่เพียงลำพัง”

เว่ยหลัวทำท่าทางน่าสงสาร ขอบตาแดงก่ำ ก่อนเอ่ยเสียงอ่อยๆ “ท่านพ่อเล่า”

บ่าวเฝ้าประตูสายตาเฉียบไว แคปราดมองก็รู้ว่าต้องเกิดเรื่องใหญ่ขึ้นแน่แล้ว เขารีบเรียกสาวใช้ที่กำลังทำงานอยู่ในจวนคนหนึ่งเข้ามาแล้วสั่งให้พาคุณหนูไปยังห้องรับรองในสวนดอกไม้ สาวใช้ผู้นั้นเดินเข้ามาแล้วเอ่ย “คุณชายทำเพิ่งกลับมาจากสำนักราชบัณฑิตยสถาน ตอนนี้กำลังอยู่ในห้องรับรอง บ่าวจะให้สาวใช้พาท่านไปพบเจ้าค่ะ”

เว่ยหลัวตอบอือเบาๆ น้ำเสียงแผ่วสละอีกสักอัน

สาวใช้พาเว่ยหลัวไปที่ห้องรับรอง ระหว่างพาไปแม้จะสงสัยว่าเกิดอันใดขึ้น แต่สุดท้ายก็ไม่กล้าถามให้มากความ ขณะที่กำลังจะเดินไปถึงห้องรับรอง ก็ได้ยินเสียงบทสนทนาดังลอยมาจากด้านหน้า พอมองไปก็เห็นเด็กน้อย

สองคนยืนอยู่ตรงระเบียงทางเดินหน้าห้องรับรอง เป็นเด็กชายคนหนึ่งกับเด็กหญิงคนหนึ่ง เด็กผู้หญิงนั้นหน้าตาน่ารัก ้วยท่าขบเซะ แต่งกายด้วยเสื้อตัวนหูลีเหลืองอ่อนปกลายผีเสื้อที่อก ท่อนล่างเป็นกระโปรงจีบสีแดงอ่อน ผูกผมเปียด้วยเชือกแดงทั้งสองข้าง ปลายเชือกห้อยกระดิ่งอันเล็กๆ ยามก้าวเดินจะเกิดเสียงดังกรังกรัง

ส่วนเด็กชายนั้นใบหน้าละม้ายเว่ยหลัว ริมฝีปากแดง ฟันขาวสะอาด เครื่องน้าหมดจด เขาสวมเสื้อผ้าไหมสีฟ้าคราม เจ้าตัวเ้มปากขณะที่ยืนเว้นระยะห่างจากเด็กหญิงพอสมควร ดูเหมือนทั้งคู่จะเข้ากันไม่ได้สักเท่าใดนัก

เด็กหญิงตะโกนเรียกอีกฝ่ายอย่างไม่พอใจ “เว่ยฉางหง เจ้าได้ยินที่ข้าพูดหรือไม่ ไฉนจึงไม่สนใจข้า”

ที่แท้ทั้งคู่ก็คือบุตรของขุนชายห้า... ขุนชายหกเว่ยฉางหง กับขุนหนูห้าเว่ยเจิง

ราวกับไม่ได้ยินคำพูดของเว่ยเจิง ฉางหงก้าวเดินไปข้างหน้าอีกสองก้าว ก็เห็นเว่ยหลัวที่อยู่ตรงลานกลางเรือนพอดี แววดตาเรียบเฉยในตอนแรกเป็นประกายวับวาวขึ้นมา ใบหน้าเล็กอ่อนโยนลงมาก เขารีบก้าวเร็วๆ เข้ามาหยุดอยู่ตรงหน้านาง “เจ้ากลับมาแล้วหรือ”

เว่ยหลัวชะงักฝีเท้าแล้วมองหน้าอีกฝ่ายอย่างอึ้งๆ คิดๆ ดูแล้ว... นี่เป็นครั้งแรกที่เว่ยหลัวได้พบกับฉางหงตั้งแต่นางกลับมาเกิดใหม่

ชาติก่อนพวกเขาพลัดพรากกันตั้งแต่ยังเยาว์นัก เว่ยหลัวไม่ได้เจอหน้าอีกฝ่ายถึงสิบปีเต็ม จะมีก็แค่ตอนที่นางกลับจวนมาอีกครั้งตอนอายุสิบห้า ครานั้นนางเพียงเห็นอีกฝ่ายจากที่ไกลๆ และเวลานั้นเขาหาใช่ฉางหงที่เว่ยหลัวสนิทสนมคุ้นเคยอีกต่อไป

เด็กหนุ่มวัยสิบห้าถูกตัวชื้อกับเว่ยเจิงร่วมมือกันวางแผนการทำลายอนาคตเสียจนป็นี่ไม่เป็นผู้เป็นคนอีกต่อไป แต่ละวันได้แต่ใช้ชีวิตอย่างเมามายไร้สติ ทุกครั้งที่เว่ยหลัวคิดถึงเหตุการณ์นั้น นางก็อดน้ำตานองหน้าไม่ได้ อยากจะอ้าแขนโอบกอดน้องชายเอาไว้

เขาคือน้องชายของนาง ทั้งคู่เกิดและเติบโตมาพร้อมกัน ใกล้ชิดกัน
ยิ่งกว่าพี่น้องคู่อื่นๆ

ตอนนี้ก็ฝ่ายยังเล็กนัก อายุเพียงหกขวบเท่านั้น ครั้นนี้ไม่ว่าจะเกิด
อะไรขึ้นนางจะไม่ยอมเสียเขาไปอีกแล้ว พวกนางต้องมีชีวิตที่ดีให้ได้ ตู้อือ
กับเว่ยเจิงคิดจะพรากพวกนางออกจากกัน พวกเขาคงต้องได้รับผลจากการ
กระทำนี้!

เว่ยหลัวสะกดกลั้นอารมณ์ ก่อนเผลอปากแล้วถาม “ท่านพ่ออยู่ข้างใน
หรือไม่”

ฉางหงไม่ตอบ เอาแต่จ้องหน้านางนิ่ง แล้วเว่ยหลัวก็เห็นอีกฝ่ายตกอก
ตกใจขึ้นมาเนื่องจากดวงตาของนางแดงก้ำเพราะผ่านการร้องไห้มา ไหนจะ
คราบน้ำตาที่เปโระหน้าอีก แค่มองก็รู้ว่านางเพิ่งร้องไห้มาหมาดๆ ความยินดี
ในสีหน้าฉางหงจึงมลายวับไปทันที เขายืนมือมาลูบหน้านาง ริมฝีปากสีชมพู
อ่อนเิ้มเข้าหากัน ก่อนถามอย่างไม่พอใจ “เจ้าร้องไห้?”

ฉางหงถูกตู่ฮื่อห้ามไม่ให้เจอหน้าเว่ยหลัวมาสัปดาห์แล้ว นางบอกว่า
เว่ยหลัวเป็นไข้ต้องลมหนาวและอาจติดไข้ได้ จึงต้องรอให้นางหายดีก่อน
ถึงจะไปเยี่ยมได้ เขารู้สึกว่าระยะเวลาสองสามวันมานี้ยาวนานยิ่งนัก รอแล้ว
รออีกก็ไม่ถึงเวลาเสียที เขากับอาหลัวไรรมารดามาตั้งแต่เล็ก มีเพียงท่านพ่อ
คนเดียว ซึ่งท่านพ่อก็เอาแต่่วนววยกับการสอบทุกวี่ทุกวัน แทบไม่มีเวลาได้อยู่
กับพวกเขา เพราะเหตุนี้เขาจึงสนิทสนมกับอาหลัวเป็นพิเศษ อีกอย่าง... ทั้งคู่
ก็เป็นแฝดชายหญิง ความรู้สึกผูกพันย่อมมากกว่าพี่น้องทั่วไปอยู่แล้ว

ฉางหงพูดไม่เก่ง ผู้ใหญ่ในสกุลต่างคิดว่าเขาเป็นเด็กที่สันโดษ ถึง
กระนั้นก็ยังมียุติภพสาวน้อยชอบมาล้อมหน้าล้อมหลังอยู่เสมอ ใครใช้ให้
เว่ยฉางหงมีใบหน้าที่งามเปี่ยมเสน่ห์กันเล่า

มีเพียงเวลาที่อยู่กับเว่ยหลัวเท่านั้น เขาถึงจะช่างพูดช่างเจรจา ผิดจาก
ท่าทีเย็นชาที่มีให้เว่ยเจิงอย่างสิ้นเชิง เช่นตอนนี้แม้เว่ยหลัวจะไม่ได้อธิบายให้แล้ว
แต่เขาก็กระวนกระวายขึ้นมา คิ้วได้รูปขมวดเข้าหากัน “ใครรังแกเจ้า!”

เว่ยหลัวกั่มหน้าขี้ตา กล่าวด้วยน้ำเสียงอึดอัด “นางหง...” นางแค่มองไม่ได้เจออีกฝ่ายมานานมากและคิดถึงเขาก็ตานั่น นางหงกลับคิดไปว่ามีคนรังแกนาง ใบหน้าเล็กตรงหน้าขมึงเกลียวด้วยท่าทางโกรธแค้น

เว่ยคุนที่อยู่ในห้องรับรองได้ยินเสียงด้านนอกก็ก้าวออกมา เขาเพิ่งกลับมาจากสำนักราชบัณฑิตหลวง ยังไม่ทันได้เปลี่ยนเสื้อผ้าก็เห็นบุตรทั้งสามยืนอยู่หน้าประตู จึงอดเอ่ยกลัวหัวเราะไม่ได้ “เกิดอะไรขึ้น ไฉนถึงมายืนอยู่ตรงนี้นัก”

เว่ยหลัวเงยหน้าขึ้น ดวงตาสองข้างฉ่ำไปด้วยหยาดน้ำตาที่เกาะพราวอยู่บนแพขนางอนยาว พอเห็นหน้าเว่ยคุนนางก็นึกถึงเรื่องสำคัญขึ้นมาได้ ปากเล็กบิตเบ้ ก่อนจะโผล่เข้าสู่อ้อมอกบิดา จากนั้นก็เอ่ยปากฟ้องด้วยความเจ็บช้ำใจ

“ท่านพ่อ สุหยินไม่ต้องการอาหั่วแล้ว สุหยินจะขายอาหั่วทั้ง...”